

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

27 C 12/2022-296

Obvodní soud pro Prahu 1 rozhodl samosoudkyní Mgr. Petrou Lukáškovou ve věci

žalobkyně: **Wassa s.r.o.**, IČ 27317421
sídlem Příšovice 157, 463 46 Příšovice
zastoupená advokátem Mgr. Milanem Frýbou
sídlem Jungmannova 319, 506 01 Jičín

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo financí ČR**, IČ 00006947
sídlem Letenská 525/15, 118 00 Praha 1

o zaplacení částky 304 864 707,60 Kč s příslušenstvím

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 304 401 658 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 10,50% ročně z částky 304 401 658 Kč od 4. 2. 2022 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 1 832 400 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Milana Frýby.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobkyně se žalobou došlou soudu dne 11. 1. 2022 domáhala na žalované zaplacení částky 304 864 707,60 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody způsobené při výkonu veřejné

moci podle zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, v platném znění (dále jen „OdpŠk“ nebo „zák. č. 82/1998 Sb.“), nezákonnými rozhodnutími Finančního úřadu pro Liberecký kraj, Územní pracoviště v Turnově, ze dne 30. 11. 2016, č. j. 1430542/16/2609-00540-507160, č. j. 1430554/16/2609-00540-507160, č. j. 1430563/16/2609-00540-507160, č. j. 1430573/16/2609-00540-507160, č. j. 1430590/16/2609-00540-507160, č. j. 1430593/16/2609-00540-507160, č. j. 1430600/16/2609-00540-507160, č. j. 1430604/16/2609-00540-507160, č. j. 1430609/16/2609-00540-507160, č. j. 1430618/16/2609-00540-507160, č. j. 1430621/16/2609-00540-507160, č. j. 1430681/16/2609-00540-507160, č. j. 1430684/16/2609-00540-507160, č. j. 1430685/16/2609-00540-507160, č. j. 1430689/16/2609-00540-507160, č. j. 1430691/16/2609-00540-507160, a č. j. 1430694/16/2609-00540-507160, která byla pro svou nezákonnost zrušena.

2. Žalovaná nárok žalobkyně neuznala a navrhla žalobu zamítnout s odůvodněním, že k vydání zajišťovacích příkazů podle § 167 daňového řádu (dále jen „DR“) ve spojení s § 103 zákona o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZodPH“) a následného neprodleného nařízení daňové exekuce správcem daně vedly důvody, pro které hrozilo nebezpečí z prodlení podle § 103 ZoDPH. Hlavním důvodem bylo zejména zjištění, že se žalobkyně účastnila obchodních transakcí v rámci řetězového obchodu, jež jsou pravděpodobně zasaženy podvodem na DPH, přičemž žalobkyně o uvedené skutečnosti pravděpodobně věděla nebo vědět měla a mohla. Podle správce daně v důsledku výše uvedené skutečnosti hrozilo, že v případě, že bude uvedené jednání žalobkyně v rámci daňového řízení odhaleno, bude žalobkyně činit opatření k tomu, aby vyvedla veškerá svá exekučně postižitelná aktiva mimo dosah správce daně, a znemožní tak dobytost dosud nestanovené daně. Pokud by správce daně nestanovil vykonatelnost zajišťovacích příkazů v souladu s § 103 ZoDPH okamžikem jejich vydání a neprodleně nezahájil daňovou exekuci, reálně hrozilo, že by se exekučně postižitelný majetek dosud ve vlastnictví žalobkyně stal pro správce daně nedosažitelným. Správce daně při nařízení daňové exekuce postupoval tak, aby byla nadále zachována ekonomická činnost daňového subjektu. Přestože daňový subjekt neuhradil zajišťovací příkazy ve lhůtě, správce daně neustanovil daňový subjekt nespolehlivým plátcem a umožnil mu nadále neomezeně vykonávat činnost. Následně po úhradě zajišťovacích příkazů bylo řízení o nespolehlivém plátcu zastaveno rozhodnutím č. j. 1261433/17/2609-50522-604007.
3. Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 1. 8. 2023, č. j. 54 Co 101, 201/2023-239, rozhodl o odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 8. 12. 2022, č. j. 27 C 12/2022-70 ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 30. 5. 2023, č. j. 27 C 12/2022-225 tak, že výrokem I. o věci samé ohledně částky 1 846 Kč s 10,5% ročně úrokem z prodlení z této částky od 4. 2. 2022 do zaplacení, že se rozsudek potvrzuje. Ve výroku I. o věci samé ohledně úroku z prodlení ve výši 10,5% ročně z částky 461 203,60 Kč od 4. 2. 2022 do zaplacení, že se rozsudek soudu prvního stupně zrušuje a v tomto rozsahu se řízení zastavuje. Ve výroku I. o věci samé ohledně částky 304 401 658 Kč s 10,5% úrokem z prodlení ročně z této částky od 4. 2. 2022 do zaplacení a ve výroku o nákladech řízení se rozsudek soudu prvního stupně zrušuje a v tomto rozsahu se věc vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
4. Soud vzal za prokázaný skutkový stav věci jednak z uplatnění nároku na náhradu škody ze dne 3. 8. 2021, že žalobkyně podle § 14 odst. 1 OdpŠk uplatnila podáním ze dne 3. 8. 2021 u MF nárok na náhradu škody, jež jí byla způsobena při výkonu veřejné moci nezákonnými rozhodnutími Finančního úřadu pro Liberecký kraj, Územní pracoviště v Turnově, ze dne 30. 11. 2016, č. j. 1430542/16/2609-00540-507160, č. j. 1430554/16/2609-00540-507160, č. j. 1430563/16/2609-00540-507160, č. j. 1430573/16/2609-00540-507160, č. j. 1430590/16/2609-00540-507160, č. j. 1430593/16/2609-00540-507160, č. j.

- 1430600/16/2609-00540-507160, č. j. 1430604/16/2609-00540-507160, č. j.
1430609/16/2609-00540-507160, č. j. 1430618/16/2609-00540-507160, č. j.
1430621/16/2609-00540-507160, č. j. 1430681/16/2609-00540-507160, č. j.
1430684/16/2609-00540-507160, č. j. 1430685/16/2609-00540-507160, č. j.
1430689/16/2609-00540-507160, č. j. 1430691/16/2609-00540-507160, a č. j.
1430694/16/2609-00540-507160, která byla pro svou nezákonnost zrušena. V rámci
předběžného projednání nároku u MF žalobkyně uplatnila nárok na peněžitou náhradu
škody ve výši 304 866 007,60 Kč spočívající ve škodě v podobě ušlého zisku ve výši
317 820 000 Kč a nákladů právního zastoupení v částce 464 349,60 Kč, jež byly žalobkyní
účelně vynaloženy na zrušení nezákonných rozhodnutí.
5. Jak soud zjistil ze žádosti žalobkyně, byla podána dne 3. 8. 2021, přičemž lhůta pro zaplacení
činila 6 měsíců a uplynula dne 3. 2. 2022. Žalobkyně uplatnila jednak nárok na náhradu škody
ve formě ušlého zisku ve výši 304 401 658 Kč, a to v rozsahu v jakém nebyla uhrazena,
jednak náhradu nákladů, které byly žalobkyní účelně vynaloženy na zrušení nezákonných
rozhodnutí ve výši 463 049,60 Kč, a to v neuhrazeném rozsahu, tj. celkem částku 304 864
707,60 Kč. Po rozhodnutích vyšších soudů zůstal k projednání ve věci samé nárok na
zaplacení částky 304 401 658 Kč s příslušenstvím.
6. Jak soud zjistil ze sdělení MF ze dne 9. 11. 2021, že dne 15. 11. 2021 bylo žalobkyni
doručeno sdělení MF ze dne 9. 11. 2021 o projednání žádosti žalobkyně o náhradu škody s
tím, že požadovanou náhradu škody jako vzniklou škodu v důsledku vydaného nezákonného
rozhodnutí částečně přiznal ve výši 1 300 Kč, jež představovaly náhradu nákladů za právní
zastoupení, naopak žalobkyni náhrada škody v jí požadovaném rozsahu nebyla přiznána.
7. Jak soud zjistil z rozsudku NSS ze dne 17. 10 2018, č. j. 6 Afs 373/2017-38, zrušil shora
uvedené zajišťovací příkazy, přičemž po dobu předběžného projednání nároku u MF došlo
ke stavění promlčecí doby od 3. 8. 2021 do 15. 11. 2021, která skončila 31. 1. 2022. Žaloba
došla soudu dne 11. 1. 2022, tj. před uplynutím promlčecí doby. Nárok na náhradu škody byl
tudíž žalobkyní uplatněn včas v zákonem stanovené promlčecí době.
8. Soud vyšel z mezi stranami nesporných skutkových zjištění, že dne 14. 12. 2015 byla
správcem daně, Finančním úřadem pro Liberecký kraj, Územním pracovištěm v Turnově,
zahájena daňová kontrola žalobkyně na DPH za zdaňovací období leden až září 2015.
Daňová kontrola DPH z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2015 byla zahájena
správcem daně dne 20. 1. 2016. Daňová kontrola DPH za období prosinec 2015 byla
zahájena správcem daně dne 22. 2. 2016. Daňová kontrola DPH za zdaňovací období leden
až prosinec 2014 v zúženém rozsahu byla zahájena správcem daně dne 30. 11. 2016 a dne 1.
2. 2017 byl rozsah uvedené daňové kontroly rozšířen, když podle vyjádření správce daně,
shora uvedené daňové kontroly byly provedeny se zřetelem k podezření, že žalobkyně
úmyslně zkrátila daňovou povinnost na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období leden až
září 2015, daňová kontrola na již vyměřenou daň byla zahájena dne 14. 12. 2015, a to
o částku 24 324 853,16 Kč, která odpovídala tomu, co správce daně následně v průběhu
daňové kontroly DPH za zdaňovací období leden až prosinec 2015 zjistil, tj. že si žalobkyně
neoprávněně uplatnila nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění a dále, že
neoprávněně uplatnila osvobození při dodání zboží do jiného členského státu. Podle zjištění
správce daně mělo dojít při nákupu technologií žalobkyní k vědomému několikanásobnému
navýšení ceny a uvedená plnění byla zatížena podvodem, tj. zkrácením daně, o kterém
žalobkyně s ohledem na související okolnosti věděla či mohla vědět. V důsledku uvedeného
jednání byl žalobkyni odepřen nárok na odpočet daně z nákupu technologií. U materiálu,
který měl být dodán, existovala vážná pochybnost o jeho reálné existenci s tím, že se jedná

o fiktivní doklady bez plnění. Podle správce daně se mělo jednat o fiktivní plnění i v případě dodání výrobků na Slovensko. Správce daně po provedené daňové kontrole na DPH za zdaňovací období leden až září 2015 následně celkem doměřil žalobkyni na základě dodatečných platebních výměrů na DPH za zdaňovací období leden až červen 2015 a srpen až září 2015 částku 24 329 417 Kč. Dále měl správce daně podezření, že se žalobkyně úmyslně pokusila vylákat nadměrný odpočet na DPH za zdaňovací období říjen 2015, když žalobkyně v daňovém přiznání k uvedené dani a za uvedené zdaňovací období uvedla na řádku č. 65 nadměrný odpočet ve výši 2 878 369 Kč, který správce daně na základě daňové kontroly vyměřil platebním výměrem na nadměrný odpočet ve výši 389 462 Kč, tj. došlo ke snížení nadměrného odpočtu o částku 2 488 907 Kč. Další shodné podezření, že se žalobkyně úmyslně pokusila vylákat nadměrný odpočet na DPH, měl správce daně i za zdaňovací období listopad 2015, kdy žalobkyně v daňovém přiznání k uvedené dani a za uvedené zdaňovací období, uvedla na řádku č. 65 nadměrný odpočet ve výši 1 691 618 Kč, přičemž správce daně na základě daňové kontroly stanovil či doměřil platebním výměrem vlastní daň ve výši 1 118 003 Kč, tj. vyměřil „pozitivní“ daň a nikoliv nadměrný odpočet ve výši 1 691 816 Kč, jenž tvrdila žalobkyně ve svém daňovém přiznání. Další shodné podezření, že daňový subjekt se úmyslně pokusil vylákat nadměrný odpočet na DPH, měl správce daně i za zdaňovací období prosinec 2015, kdy žalobkyně v daňovém přiznání k uvedené dani a za uvedené zdaňovací období uvedla na řádku č. 65 nadměrný odpočet ve výši 2 582 445 Kč, přičemž správce daně na základě daňové kontroly stanovil či doměřil platebním výměrem vlastní daň ve výši 1 846 275 Kč, tj. vyměřil „pozitivní“ daň a nikoliv nadměrný odpočet ve výši 2 582 445 Kč, který tvrdil daňový subjekt ve svém daňovém přiznání. Správce daně zjistil, že i v roce 2014 byly daňovým subjektem uskutečněny nákupy technologií, které byly předmětem pochybností správce daně za již uvedená zdaňovací období roku 2015, a proto za zdaňovací období leden až prosinec 2014 zahájil daňovou kontrolu, neboť měl podezření o dalším krácení daňové povinnosti daňového subjektu, a to v částce 16 494 143 Kč. Správce daně pak po provedené daňové kontrole na DPH za zdaňovací období leden až září 2014 celkem doměřil daňovému subjektu na základě dodatečných platebních výměrů na DPH částku 30 939 504 Kč. V průběhu daňové kontroly DPH za zdaňovací období leden až prosinec 2014 bylo zjištěno, že si daňový subjekt neoprávněně uplatnil nárok na odpočet DPH z přijatých zdanitelných plnění a dále že neoprávněně uplatnil osvobození při dodání zboží do jiného členského státu. Ze zjištění správce daně bylo zřejmé, že došlo při nákupu technologií k vědomému několikanásobnému navýšení ceny, a že tato plnění byla zatížena podvodem, tj. zkrácením daně, o kterém daňový subjekt s ohledem na související okolnosti věděl či mohl vědět. V důsledku tohoto jednání byl daňovému subjektu odepřen nárok na odpočet daně z nákupu technologií. U materiálu, který měl být dodán, existovala vážná pochybnost o jeho reálné existenci s tím, že se jedná o fiktivní doklady bez plnění. Na základě obavy správce daně, že dosud nestanovená DPH za zdaňovací období leden až prosinec 2015 a dále krácení daně za předcházející období leden 2014 až prosinec 2014 bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, přistoupil správce daně podle § 167 DŘ, ve spojení s ustanovením § 103 zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění (dále jen „ZodPH“), ve věci zajištění dosud nestanovené DPH k vydání níže uvedených zajišťovacích příkazů. Uvedenými zajišťovacími příkazy správce daně žalobkyni uložil, aby okamžikem vydání uvedených zajišťovacích příkazů zajistila úhradu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2014, červen až srpen 2014, říjen až prosinec 2014, leden až červen 2015, srpen až září 2015 a listopad až prosinec 2015, která dosud nebyla stanovena, složením jistoty ve výši 43 783 274,79 Kč na depozitní účet správce daně. Pro vydání uvedených zajišťovacích příkazů měl správce daně závažné důvody, jež popsal v odůvodněných 17 zajišťovacích příkazy, který byly vydány dne 30. 11. 2016 na dosud nestanovenou daň, a to č. j. 1430542/16/2609-00540-507160; č. j. 1430554/16/2607-00540-

507160; č. j. 1430563/16/2607-00540-507160; č. j. 1430573/16/2607-00540-507160; č. j. 1430590/16/2607-00540-507160; č. j. 1430593/16/2607-00540-507160; č. j. 1430600/16/2607-00540-507160; č. j. 1430604/16/2607-00540-507160; č. j. 1430609/16/2607-00540-507160; č. j. 1430618/16/2607-00540-507160; č. j. 1430621/16/2607-00540-507160; č. j. 1430681/16/2607-00540-507160; č. j. 1430684/16/2607-00540-507160; č. j. 1430685/16/2607-00540-507160; č. j. 1430689/16/2607-00540-507160; č. j. 1430691/16/2607-00540-507160; č. j. 1430694/16/2607-00540-507160. Zajišťovací příkazy byly oznámeny daňovému subjektu uvedeného dne a odeslány do datové schránky daňového subjektu. Doručeny byly rovněž dne 30. 11. 2016. Proti výše uvedeným zajišťovacím příkazům podal daňový subjekt odvolání, které OFŘ svým rozhodnutím č. j. 1932/17/5100-41458-711539 zamítlo. Uvedené rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 1. 2017. Proti rozhodnutí OFŘ podala žalobkyně žalobu, která byla rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 30. 10. 2017, č. j. 59 Af 9/2017-38, zamítnuta. Proti rozsudku byla podána kasační stížnost, kterou NSS přezkoumal a dospěl k závěru, že je důvodná, jak bylo citováno výše.

9. Jak soud zjistil z rozsudku NSS ze dne 17. 10. 2018, č. j. 6 Afs 373/2017-38, „Nejvyšší správní soud na rozdíl od správce daně a krajského soudu v popsáných skutečnostech neshledal majetkovou nedostatečnost, faktickou předluženost ani indicie o možném vyvedení aktiv z majetku žalobkyně jako stěžovatele. Při zohlednění skutečnosti, že stěžovatel byl (je) dlouhodobě zavedeným podnikajícím subjektem se stabilní strukturou, vlastníci majetek v řádu desítek až stovek milionů Kč, s desítkami zaměstnanců, který plnil (a plní) své splatné daňové povinnosti, se správcem daně spolupracoval a svůj majetek neukrýval, NSS ve svém rozhodnutí konstatoval, že správce daně v odůvodnění zajišťovacích příkazů ani žalované OFŘ v odůvodnění napadeného rozhodnutí o odvolání neprokázali odůvodněnou obavu, že daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi viz rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015 – 104, a to ani při zohlednění skutečnosti, že pravděpodobnost doměření daně byla vzhledem k předpokládané účasti stěžovatele v řetězci daňových podvodů poměrně vysoká. Podle NSS uvedenou obavu nelze odůvodnit pouhou změnou sídla stěžovatele.“ Po uvědomění žalobkyně o vydání zajišťovacích příkazů a odeslání do datové schránky žalobkyně vydal správce daně i exekuční příkazy k prodeji movitých věcí ze dne 30. 11. 2016, č. j. 1450843/16/2609-00540-507160, a ze dne 30. 11. 2016, č. j. 1450857/16/2609-00540-507160, a ze dne 30. 11. 2016, č. j. 1450862/16/2609-00540-507160, na základě kterých bylo po odeslání zajišťovacích příkazů přistoupeno k exekuci movitých věcí. Správce daně provedl soupis movitých věcí v místě provozovny žalobkyně na adrese 463 46 Příšovice 157. Na základě uvedené exekuce byl proveden soupis movitých věcí, do kterého bylo sepsáno 10 osobních automobilů v hodnotě 2 430 000 Kč, přičemž předpokládaný výtěžek z prodeje byl ve výši 810 000 Kč, což bylo zaznamenáno v Protokolu o soupisu movitých věcí č. j. 1448816/16/2607-00540-601258. Do soupisu movitých věcí nebyly sepsány věci, které souvisely s manipulací, dopravou a výrobou. Dále byla nařízena exekuce na prodej nemovitých věcí, kterou byly postiženy nemovité věci ve vlastnictví žalobkyně v kat. úz. Bělá u Turnova, Chrastava II a Dolní Chrastava exekučními příkazy k prodeji nemovitých věcí uvedených na LV 1328 v katastrálním území Dolní Chrastava, ze dne 30. 11. 2016, č. j. 1451080/16/2609-00540-507160, ze dne 30. 11. 2016, č. j. 1452293/16/2609-00540-507160, a ze dne 30. 11. 2016, č. j. 1452360/16/2609-00540-507160. Dále pak exekučními příkazy na prodej nemovitých věcí uvedených na LV 1325, LV 1327, LV 1328 a LV 1353 v katastrálním území Bělá u Turnova ze dne 2. 12. 2016, č. j. 1453446/16/2609-00540-507160, ze dne 30. 11. 2016, č. j. 1452453/16/2609-00540-507160, a ze dne 30. 11. 2016, č. j. 1452523/16/2609-00540-507160. Při vydání exekučních příkazů předpokládal správce daně výtěžek z případného prodeje v dražbě, s přihlédnutím k zatížení nemovitostí věcnými

břemeny a dále k podílovému vlastnictví, ve výši 31 750 000 Kč. Při odhadu ceny nemovitostí vycházel správce daně z údajů, které mu byly v době vydání exekučních příkazů z jeho činnosti známy. Při stanovení ceny nemovitých věcí bylo konkrétně vycházeno z údajů uvedených v účetní rozvaze sestavené ke dni 31. 12. 2015. Na základě vystavených exekučních příkazů příkázáním pohledávky z účtu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 1452619/16/2609-00540-507160, dále ze dne 30. 11. 2016, č. j. 1452698/16/2609-00540-507160, byly daňovému subjektu zablokovány 2 účty č. 35-9187130227/0100 a č. 43-1541780227/0100 vedené u Komerční banky, a.s. v měně CZK a EUR. Další dva bankovní účty č. 273514920/0300 a č. 273515050/0300 vedené u ČSOB a dva bankovní účty č. 6071192/0800 a č. 6071272/0800 vedené u ČS nebyly v rámci zachování provozu podniku blokovány. Správce daně zajišťoval nestanovenou daň zástavními právy na nemovité i movité věci následujícími rozhodnutími o zřízení zástavního práva k nemovité věci dlužníka k zajištění částky stanovené zajišťovacím příkazem ze dne 30. 11. 2016, č. j. 1439685/16/2609-00540-507160, a to k nemovitým věcem vedeným na LV 1325, LV 1327, LV 1328 a LV 1353 v kat. úz. Bělá u Turnova a rozhodnutí o zřízení zástavního práva k nemovité věci dlužníka k zajištění částky stanovené zajišťovacím příkazem ze dne 30. 11. 2016, č. j. 1450201/16/2609-00540-507160, k nemovitým věcem vedeným na LV 1328 v kat. úz. Chrastava II a Dolní Chrastava. Správce daně rovněž vydal rozhodnutí o zřízení zástavního práva k movité věci dlužníka k zajištění částky stanovené zajišťovacím příkazem ze dne 1. 12. 2016, č. j. 1452495/16/2609-00540-507160, k 28 vozidlům. Dále bylo vystaveno rozhodnutí o zřízení zástavního práva k movité věci dlužníka k zajištění částky stanovené zajišťovacím příkazem ze dne 2. 12. 2016, č. j. 1452502/16/2609-00540-507160. Jednalo se převážně o stroje, jejich příslušenství a další movité věci nacházející se v provozovnách daňového subjektu v Příšovicích 157, Bezděčíně 108 a Bělé 100. Uvedené movité věci jsou sepsány v protokolech č. j. 1449145/16/2607-00540-607648 a č. j. 1450120/16/2609-00540-604116. K vydání zajišťovacích příkazů podle § 167 DŘ ve spojení s § 103 ZoDPH a následného neprodleného nařízení daňové exekuce správce daně vedly podle jeho odůvodnění hrozící nebezpečí z prodlení podle § 103 ZoDPH, konkrétně zjištění, že se žalobkyně účastnila obchodních transakcí v rámci řetězového obchodu, které jsou pravděpodobně zasaheny podvodem na DPH, přičemž žalobkyně podle správce daně o uvedené skutečnosti pravděpodobně věděla nebo vědět měla a mohla. Podle správce daně v důsledku výše uvedené skutečnosti hrozilo, že v případě, že bude toto jednání žalobkyně v rámci daňového řízení odhaleno, bude žalobkyně činit opatření k tomu, aby vyvedla veškerá svá exekučně postižitelná aktiva mimo dosah správce daně, a znemožní tak dobytost dosud nestanovené daně. Žalovaná tvrdila, že pokud by správce daně nestanovil vykonatelnost zajišťovacích příkazů v souladu s § 103 ZDPH okamžikem jejich vydání a neprodleně nezahájil daňovou exekuci, reálně hrozilo, že by se exekučně postižitelný majetek dosud ve vlastnictví žalobkyně stal pro správce daně nedosažitelným, proto postupoval tak, aby byla nadále zachována ekonomická činnost žalobkyně. Přestože žalobkyně neuhradila zajišťovací příkazy ve lhůtě, správce daně neustanovil daňový subjekt nespolehlivým plátcem a umožnil mu nadále neomezeně vykonávat činnost.

10. Mezi stranami nebylo sporu o skutečnosti, že po úhradě zajišťovacích příkazů bylo řízení o nespolehlivém plátcu zastaveno rozhodnutím č. j. 1261433/17/2609-50522-604007, když i po vydání zajišťovacích příkazů pokračovala žalobkyně podle správce daně neomezeně ve své činnosti a k částečným úhradám nedoplatku na zajištění daně docházelo průběžně při úzké spolupráci se správcem daně, viz Protokol o ústním jednání ze dne 1. 12. 2016, č. j. 1454660/16/2607-00540-506578, ze dne 12. 4. 2017, úřední záznam č. j. 703820/17/260700540-506874. K doplacení nedoplatku na zajištění daně došlo dne 15. 8. 2017 a správce daně vydal dne 16. 8. 2017 rozhodnutí o zastavení daňové exekuce. K úhradě

nedoplatku došlo dříve, než vydal Krajský soud v Liberci rozsudek ohledně žaloby proti rozhodnutí OFŘ ve věci zajišťovacích příkazů.

11. Jak soud zjistil z nesporných tvrzení účastníků a z platebních výměrů citovaných viz. dole ohledně předmětné DPH, k jejímž zajištění byly vydány výše uvedené zajišťovací příkazy, uvedená daň byla následně stanovena následujícími dodatečnými platebními výměry a platebními výměry č. j. 918403/18/2609-50522-604007 za zdaňovací období leden 2014, ze dne 23. 5. 2018, kterým byla dodatečně doměřena daň ve výši 864 048 Kč, č. j. 918627/18/2609-50522-604007 za zdaňovací období únor 2014, ze dne 23. 5. 2018, kterým byla dodatečně doměřena daň ve výši 2 155 082 Kč, č. j. 918633/18/2609-50522-604007 za zdaňovací období březen 2014, ze dne 23. 5. 2018, kterým byla dodatečně doměřena daň ve výši 1 253 051 Kč; č. j. 918644/18/2609-50522-604007 za zdaňovací období duben 2014, ze dne 23. 5. 2018, kterým byla dodatečně doměřena daň ve výši 1 598 735 Kč; č. j. 918799/18/2609-50522-604007 za zdaňovací období květen 2014, ze dne 23. 5. 2018, kterým byla dodatečně doměřena daň ve výši 1 267 124 Kč; č. j. 918812/18/2609-50522-604007 za zdaňovací období červen 2014, ze dne 23. 5. 2018, kterým byla dodatečně doměřena daň ve výši 6 393 374 Kč; č. j. 925303/18/2609-50522-604007 za zdaňovací období červenec 2014, ze dne 23. 5. 2018, kterým byla dodatečně doměřena daň ve výši 2 021 801 Kč; č. j. 925316/18/2609-50522-604007 za zdaňovací období srpen 2014, ze dne 23. 5. 2018, kterým byla dodatečně doměřena daň ve výši 3 869 340 Kč; č. j. 925320/18/2609-50522-604007 za zdaňovací období září 2014, ze dne 23. 5. 2018, kterým byla dodatečně doměřena daň ve výši 2 435 484 Kč; č. j. 925342/18/2609-50522-604007 za zdaňovací období říjen 2014, ze dne 23. 5. 2018, kterým byla dodatečně doměřena daň ve výši 4 202 863 Kč; č. j. 925351/18/2609-50522-604007 za zdaňovací období listopad 2014, ze dne 23. 5. 2018, kterým byla vyměřena daň ve výši 2 697 268 Kč; č. j. 925355/18/2609-50522-604007 za zdaňovací období prosinec 2014, ze dne 23. 5. 2018, kterým byla vyměřena daň ve výši 2 181 334 Kč; č. j. 1462568/17/2609-50522-604007 za zdaňovací období leden 2015, ze dne 5. 12. 2017, kterým byla dodatečně doměřena daň ve výši 1 078 407 Kč; č. j. 1462585/17/2609-50522-604007 za zdaňovací období únor 2015, ze dne 5. 12. 2017, kterým byla dodatečně doměřena daň ve výši 3 906 641 Kč; č. j. 1462603/17/2609-50522-604007 za zdaňovací období březen 2015, ze dne 5. 12. 2017, kterým byla dodatečně doměřena daň ve výši 2 116 729 Kč; č. j. 1462614/17/2609-50522-604007 za zdaňovací období duben 2015, ze dne 5. 12. 2017, kterým byla dodatečně doměřena daň ve výši 6 685 627 Kč; č. j. 1462631/17/2609-50522-604007 za zdaňovací období květen 2015, ze dne 5. 12. 2017, kterým byla dodatečně doměřena daň ve výši 7 688 424 Kč; č. j. 1462639/17/2609-50522-604007 za zdaňovací období červen 2015, ze dne 5. 12. 2017, kterým byla dodatečně doměřena daň ve výši 2 021 217 Kč; č. j. 1462653/17/2609-50522-604007 za zdaňovací období srpen 2015, ze dne 5. 12. 2017, kterým byla dodatečně doměřena daň ve výši 409 859 Kč; č. j. 1462662/17/2609-50522-604007 za zdaňovací období září 2015, ze dne 5. 12. 2017, kterým byla dodatečně doměřena daň ve výši 422 513 Kč; č. j. 1463208/17/2609-50522-604007 za zdaňovací období říjen 2015, ze dne 5. 12. 2017, kterým byla vyměřen nadměrný odpočet ve výši 389 462 Kč; č. j. 1463332/17/2609-50522-604007 za zdaňovací období listopad 2015, ze dne 5. 12. 2017, kterým byla vyměřena daň ve výši 1 118 003 Kč; č. j. 1463422/17/2609-50522-604007 za zdaňovací období prosinec 2015, ze dne 5. 12. 2017, kterým byla vyměřena daň ve výši 1 846 275 Kč. Na základě daňové kontroly byla stanovena či doměřena DPH za roky 2014 a 2015 ve výši 58 223 198 Kč a penále ve výši 33 471 590 Kč. Žalobkyně se proti výše uvedeným dodatečným platebním výměrům a platebním výměrům odvolal, následně OFŘ dodatečné platební výměry potvrdilo rozhodnutím č. j. 27776/18/5300-22443-702189 za leden až červen 2015 a srpen až prosinec 2015, rozhodnutím č. j. 46619/18/5300-22443-702189, které následně po nařízení přezkoumání bylo změněno rozhodnutím č. j. 56219/18/5300-22443-702189, a to za leden až prosinec

2014. Rozsudkem ze dne 9. 12. 2021, č. j. 8 Afs 334/2019, byla zamítnuta kasační stížnost žalobkyně, v rámci které napadla rozhodnutí o odvolání ze dne 20. 6. 2018, č. j. 27776/18/5300-22443-702189. Ve věci rozhodnutí č. j. 56219/18/5300-22443-702189 bylo řízení před Krajským soudem Brno, spisová značka 31 Af 45/2019, přerušeno na dobu neurčitou dne 1. 11. 2021. Částka 43 783 274,79 Kč uhrazená na základě zajišťovacích příkazů byla použita na úhradu nedoplatků z dodatečných platebních výměrů. Správce daně s ohledem na to, že úhrada zbylé části doměřené daně, penále a úroku z prodlení najednou, by mohla ohrozit chod žalobkyně, posečkal nedoplatek rozhodnutím č. j. 1500636/18/2609-50522-604007, ze dne 10. 12. 2018 a následně i v době covidové krize upravil na základě žádosti žalobkyně termíny splátek rozhodnutím o posečkání úhrady daně ze dne 27. 3. 2020, č. j. 410605/20/2609-50522-604007, čímž umožnil žalobkyni pokračovat v podnikání a čerpání příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě od Úřadu práce. Žalobkyni se zvýšil počet uskutečněných zdanitelných plnění od ledna 2016 až do konce roku 2020. Dne 1. 11. 2018 byl podle § 254 odst. 2 DŘ přiznán úrok z neoprávněného jednání správce daně, rozhodnutí č. j. 1417308/18/2609-00540-507160, ve výši 13 418 342 Kč.

12. Mezi stranami není sporné, že v návaznosti na Oznámení o podezření ze spáchání trestného činu ze dne 14. 10. 2016, č. j. 1291005/2016/2609-90563-507032, byla dne 23. 8. 2019 podána obžaloba na obviněné fyzické a právnické osoby, konkrétně na žalobkyni, na Petra Mynáře, jednatele žalobkyně, Zdeňka Hypšu, jednatele žalobkyně, Josefa Tuvoru, zaměstnanec žalobkyně, Ivu Krejčířovou, OSVČ v oblasti řízení, dotační poradenství, a to ve věci spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 TrZ, ve znění účinném do 30. 6. 2016, dále ve věci zločinu poškození finančních zájmů Evropské unie dle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a) a odst. 5 TrZ, dále zločinu dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, odst. 5 písm. a), odst. 6 TrZ. Trestní řízení se týkalo dotačních a daňových podvodů páchaných příjemcem dotace, tj. žalobkyní, a je vedeno pod sp. zn. 9 T 7/2019 u Krajského soudu v Hradci Králové. Dne 3. 9. 2020 bylo vydáno rozhodnutí ve věci, dne 22. 10. 2020 byl podán opravný prostředek proti Rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové a spis byl postoupen k rozhodnutí nadřízeného soudu, tj. Vrchnímu soudu v Praze, sp. zn. 12 To 13/2021. Pokud šlo o rozsudek Vrchního soudu v Praze vedený pod sp. z. 12 To 13/2021, uvedeným rozsudkem soud rozhodl o odvolání proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 9. 2020, č. j. 9 T 7/2019-17094 tak, že uznal vinnými žalobkyni, jejího jednatele Petra Mynáře a další obžalované ze zvláštního zločinu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 5 TrZ, uvedené rozsudky se týkaly jiného jednání, než daňového řízení v předmětné věci. Navíc opět soud musí odkázat na rozhodnutí NSS ze dne 17. 10. 2018, č. j. 6 Afs 373/2017-38, podle kterého NSS na rozdíl od správce daně a krajského soudu v popsáných skutečnostech neshledal majetkovou nedostatečnost, faktickou předluženost ani indicie o možném vyvedení aktiv z majetku žalobkyně jako stěžovatele, neboť bylo třeba vzít na zřetel, že žalobkyně je dlouhodobě zavedeným podnikajícím subjektem se stabilní strukturou, vlastníci majetek v řádu desítek až stovek milionů korun, s desítkami zaměstnanců. NSS dále konstatoval, že žalobkyně plní a vždy plnila své splatné daňové povinnosti, se správcem daně spolupracovala a svůj majetek neukrývala. NSS ve svém rozhodnutí konstatovala, že správce daně v odůvodnění zajišťovacích příkazů ani OFŘ v odůvodnění napadeného rozhodnutí o odvolání neprokázali odůvodněnou obavu, že daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v uvedené době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, a to ani při zohlednění skutečnosti, že pravděpodobnost doměření daně byla vzhledem k předpokládané účasti žalobkyně v řetězci daňových podvodů poměrně vysoká.

13. Jak soud zjistil ze znaleckého posudku České znalecké, a.s., ze dne 30. 6. 2021, č. 5945-18-2020, že se zabývá analýzou ekonomických dopadů nezákonných zajišťovacích příkazů na realizaci projektu „Revitalizace brownfield v Chrastavě na moderní výrobně skladovací areál - Wassa s.r.o.“ a na žalobkyni. Jednotlivé součásti celkové újmy vzniklé žalobkyni jsou vyčísleny ve znaleckém posudku pod body: A/ současná hodnota odňaté dotace, B/ současná hodnota celkových nákladů vynaložených na pronájmy, C/ současná hodnota nerealizovaných úspor nákladů na spotřebu elektrické energie. Pokud šlo o obsah znaleckého posudku a v něm uvedený bod A/ současnou hodnotu odňaté dotace, pak za základ stanovení újmy vzniklé žalobkyni byla považována hodnota odňaté dotace ve výši 198 881 900 Kč. Hodnota újmy byla snížena o současnou hodnotu odměny plynoucí ze smlouvy o převodu práv mezi žalobkyní a společností RENWON a. s. ze dne 26. 9. 2017 ve výši 5 mil. Kč bez DPH, když předmětem převodu práv byla úplná projektová dokumentace k revitalizaci výrobně skladovacího areálu v Chrastavě. Současná hodnota odňaté dotace za období do června 2021 po zohlednění inflace a zohlednění snížení hodnoty újmy prodejem projektové dokumentace byla podle znaleckého posudku vyčíslena na částku 212 281 271 Kč. Pokud šlo o bod B/ současnou hodnotu celkových nákladů vynaložených na pronájmy, škoda zahrnovala hodnotu celkových současných nákladů vynaložených na pronájmy prostor od třetích osob, které mohly být ukončeny od data 1. 6. 2018, datum plánovaného ukončení projektu. Nahrazeny měly být provozem ve vlastním výrobně skladovacím areálu v Chrastavě, jenž měl vzniknout realizací předmětného projektu. Současná hodnota celkových nákladů vynaložených na pronájmy byla vyčíslena podle nájemních smluv za období od 8. 6. 2018, kdy měl být uveden do provozu areál Chrastava, tj. do června 2021, přičemž ohledně konkrétního vyčíslení žalobkyně odkázala na předložený znalecký posudek. Pokud šlo o bod C/ současnou hodnotu nerealizovaných úspor nákladů na spotřebu elektrické energie, škoda zahrnuje hodnotu nerealizovaných úspor nákladů na spotřebu elektrické energie, se kterými uvažoval projekt revitalizace výrobně skladovacího areálu v Chrastavě formou vlastní výroby elektrické energie solárními kolektory na realizovaném areálu v odhadovaném objemu 425 390 kWh. Nerealizací projektu přišla žalobkyně o možnost realizace úspor nákladů na elektrickou energii v hodnotě odpovídající násobku průměrné ceny 1 kWh a odhadovaného objemu vlastní výroby energie. Současná hodnota nerealizovaných úspor nákladů na spotřebu elektrické energie byla vyčíslena od června 2018, kdy měl být uveden do provozu areál Chrastava, do června 2021, přičemž ohledně konkrétního vyčíslení žalobkyně odkázala na předložený znalecký posudek. Podle znaleckého posudku hodnota celkové ekonomické újmy, vzniklé žalobkyni nerealizací projektu „Revitalizace brownfield v Chrastavě na moderní výrobně skladovací areál - Wassa s.r.o.“, k datu 30. 6. 2021 představovala částku 317 820 000 Kč.

14. Jak soud zjistil ze znaleckého posudku znalce dr. Ing. Vítězslava Háčka, MBA, Ph.D. ze dne 12. 2. 2024, č. 493-23-2023, jenž se týkal kvantifikace (výpočtu) ušlého zisku, a v neposlední řadě ze samotného erudovaného výkladu obsahu znaleckého posudku a vysvětlující výpovědi znalce, že na základě podrobných analýz znaleckého zkoumání a kvantifikace byl stanoven ušlý zisk žalobkyně pro období červen 2018 až leden 2022 ve výši 293 620 800 Kč bez DPH, za červen až leden 2024 ve výši 356 618 500 Kč bez DPH, přičemž dílčími položkami ušlého zisku ve výši 356 618 500 Kč byly jednak náhrada za nevyužitou elektrickou energii z FVE ve výši 5 817 600 Kč, jednak náhrada za ušlé nájemné ve výši 156 919 000 Kč, v neposlední řadě náhrada za nevyužitou dotaci ve výši 198 881 900 Kč, když znalec od shora uvedených dílčích položek odečetl částku 5 000 000 Kč za prodej projektové dokumentace společnosti NEMO, když žalobkyně nemohla z důvodu vydání sedmnácti nezákonných zajišťovacích příkazů uvedených shora, které byly následně zrušeny, realizovat uvedený projekt na základě uvedených projektové dokumentace. Správce daně vydanými zajišťovacími příkazy z 30. 11. 2016 uložil žalované, aby okamžikem obdržení sedmnácti zajišťovacích příkazů zajistila

úhradu DPH za zdaňovací období duben 2014, červen až srpen 2014, říjen až prosinec 2014, leden až červen 2015, srpen až září 2015, listopad až prosinec 2015, a to složením jistoty ve výši 43 783 274,79 Kč, když dospěl k závěru, že žalovaná byla ve zdaňovacích obdobích účastníkem řetězce obchodů za účelem podvodně vylákat nadměrný odpočet DPH, když žalovaná figurovala podle správce daně jako konečný článek, tj. odběratel v řetězci obchodů, kdy byla od prvního dodavatele nakoupena technologie, která byla následně v řetězci nekontaktních a DPH neodvádějících subjektů nadhodnocena a dodána žalované, která uplatnila odpočet DPH. Žalovaná se měla účastnit fiktivního nákupu materiálu a prodeje výrobků do SR, přičemž správce daně se obával o dobytost, resp. vymahatelnost DPH ve splatnosti, když žalobkyně se mohla účastnit daňového podvodu, vykazovala zadluženost, změnila si své sídlo, technologie v evidenci DHM byla výrazně nadhodnocena a měla mít většinu majetku zatíženou zástavním právem a hotovost na účtu nepostačovala k úhradě splatné daňové povinnosti. Žalovaná podala odvolání proti zajišťovacím příkazům, jež zamítl správce daně rozhodnutím ze dne 13. 1. 2017, č. j. 1932/17/5100-41458-711539, přičemž žalobkyně podala proti uvedenému rozhodnutí žalobu u Krajského soudu, jež byla zamítnuta rozsudkem ze dne 30. 10. 2017, když v odůvodnění shrnul soud zákonné podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů a primární důvod správce daně pro jejich vydání, a to zapojení žalobkyně do řetězce obchodů s technologií. Žalobkyně podala proti rozsudku Krajského soudu kasační stížnost s návrhem na zrušení rozsudku, potažmo zajišťovacích příkazů. V kasační stížnosti namítala, že nebyla v řízení doložena a prokázána žalovanou odůvodněná obava, že DPH bude v době vymahatelnosti nedobytná nebo že výběr DPH bude spojen s obtížemi. Kasační stížnost přezkoumal Nejvyšší správní soud, jenž dospěl k závěru, že je kasační stížnost důvodná a rozsudkem ze dne 17. 10. 2018, č. j. 6 Afs 373-2017 zrušil rozsudek Krajského soudu ze dne 30. 10. 2017, č. j. 59 Af 9/2017-38. Ve shodném období žalobkyně připravovala rozvojový projekt „Revitalizace brownfield v Chrastavě na moderní výrobně skladovací areál - Wassa s.r.o.“, na který získala dotaci reg. č. CZ.01.2.07/0.0/0.0/15_004/0000092, když náklady na jeho realizaci bez DPH činily 570 668 933 a představovaly jednak náklady na projektové a průzkumné práce ve výši 9 982 000 Kč, na stavební objekty 540 586 933 Kč, na nápisy 350 000 Kč, na ostatní náklady dodavatele 18 920 000 Kč a ostatní investiční náklady investora činily 830 000 Kč. Způsobilé výdaje bez DPH činily 568 234 000 Kč, nezpůsobilé výdaje bez DPH činily 2 434 933 Kč a 21% DPH činilo 119 840 476 Kč, náklady na stavby činily celkem včetně DPH 690 509 406 Kč. Z žádosti o podporu podanou žalobkyní do programu Nemovitosti v rámci Operačního programu Podnikání a inovace pro konkurenceschopnost byla rozhodnutím Ministerstva obchodu a průmyslu ze dne 7. 3. 2017, č. j. MPO 18363/17/61400, přiznána žalobkyni dotace na projekt reg. č. CZ.01.2.07/0.0/0.0/15_004/0000092 Chrastava do maximální výše 198 881 900 Kč, při splnění ustanovení z Rozhodnutí o poskytnutí dotace, které žalobkyně úředně ověřeným podpisem ze dne 7. 3. 2017 přijala. Výše přiznané dotace na Chrastavu činila 198 881 900 Kč. Chod žalobkyně byl negativně ovlivněn zásahem správce daně, když uložil okamžikem vydání 17 zajišťovacích příkazů úhradu DPH, která v té době nebyla stanovena, a požadoval složení jistoty ve výši 43 783 274,79 Kč. Žalobkyně v důsledku vydání 17 zajišťovacích příkazů byla nucena veškeré finanční prostředky směřovat na zajištění DPH a nebyla schopna investovat do realizace Chrastavy, což negativně ovlivnilo ochotu bank podílet se na financování Chrastavy, proto musela žalobkyně odstoupit od realizace Chrastavy, nedošlo k naplnění řádně a včas účelu, na který byla dotace poskytnuta, následně byla dotace žalobkyni ve výši 198 881 900 Kč odňata a žalobkyně byla nucena nemožností realizace Chrastavy prodat projektovou dokumentaci na základě smlouvy společnosti RENOWON. Rozhodnutí správce daně vydat sedmáct zajišťovacích příkazů mělo na žalobkyni zásadní ekonomické dopady na žalobkyni, a to že byla povinna do tří dnů uhradit částku stanovenou zajišťovacími příkazy, když tyto byly vykonatelné jejich doručením, čímž byl okamžitě exekučně postižen majetek žalobkyně

a zablokovány její účty. Zajištění budoucího výběru daně zajišťovacími příkazy vedlo u žalobkyně k vážným ekonomickým a manažerským důsledkům, když došlo k zablokování účtů, znemožnění plnění obchodních závazků, přerušnému oběhu provozních prostředků, když byly okamžitě exekučně postiženy úhrady od odběratelů žalobkyně a současně žalobkyně ztratila schopnost hradit faktury svým dodavatelům, tím došlo k masivnímu odčerpání provozních zdrojů žalobkyně a ochromení jejího podnikání, což s sebou neslo propouštění zaměstnanců, provozní prostředky byla zadržovány, tudíž nebyl oběh peněz, nebyl pracovní výkon a nebylo na mzdy zaměstnanců. Došlo k omezení zaměstnávání osob s tělesným postižením, ke ztížení daňové kontroly pro absenci účetní žalobkyně, jejích právních a daňových expertů, došlo k postižení majetku variantní exekucí a k úplné likvidaci žalobkyně s tím, že byla označena za nespolehlivou plátkyni daně, což s sebou neslo negativní pověst mezi obchodními partnery a následovalo i předčasné zesplatnění úvěrů, půjček ze strany bank a věřitelů. Správce daně měl přitom povinnost v pravidelných intervalech přezkoumat trvání podmínek pro zajištění daně, adekvátně ukončit účinnost zajišťovacích příkazů. Újma žalobkyně spočívající v ušlém zisku vznikla žalobkyni díky úbytku aktiv žalobkyně a přírůstku jejích pasiv, když nenastalo zvětšení majetku žalobkyně, které bylo možné při obvyklém běhu věcí nebýt škodní události, tj. který mohla žalobkyně důvodně očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí. Ze znaleckého posudku vyplynula jasná příčinná souvislost mezi vydáním 17 zajišťovacích příkazů a nemožnosti rozmnožit majetkové hodnoty žalobkyně, byť se dalo rozmnožení majetku žalobkyně důvodně očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí. Jedná se o ztrátu očekávaného přínosu, o jak veliký, reálně dosažitelný prospěch žalobkyně jako poškozená přišla. Náhrada představuje rozdíl mezi předpokládaným ziskem a vynaloženými náklady nezbytnými k dosažení zisku se zřetelem k nálezu Ústavního soudu v Brně ze dne 30. 11. 2020, sp. zn. I. ÚS 922/18, když podle něj nelze odhlížet od charakteru podnikání, zvláště u tzv. malých podnikatelů, když obecné soudy hodnotí podnikatelskou činnost jen v úzkém pojetí realizace konkrétní smlouvy či zakázky, avšak podnikání je širší činnost nesměřující k samotnému zisku, nýbrž sekvenční, následně se projeví ve výsledku, kterým je zisk. Podnikání je komplexní, zahrnuje zakázky, nákupy, platby, účetnictví, nikoliv konečnou finální realizaci zakázky, resp. smlouvy. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 10. 2016, sp. zn. 25 Cdo 2858/2015, při určení výše náhrady ušlého zisku se vychází z částky, kterou by za obvyklých okolností, nebýt škodné události, poškozený ze své činnosti získal, s přihlédnutím k nákladům, které by musel na dosažení uvedených výnosů vynaložit. Podnikatelská praxe pak představuje složitý a systémově propojený vztah podniku a jeho okolí, různé časové období pro dosažení zisku, které trvá více let, občasná absence průvodních dokladů, dokumentů, exaktních přímých důkazů spočívající v ušlé obchodní příležitosti, nemožnost praktikovat podnikatelskou aktivitu dle smluvních vztahů a zmaření obchodní příležitosti ve fázi předcházející nemožnosti praktikovat podnikatelskou aktivitu. Jak už bylo uvedeno shora ušlý zisk představoval jednak náhradu za elektrickou energii, kterou by jinak žalobkyně získala ze své fotovoltaické elektrárny, avšak musela se spokojit s drahou energií od dodavatelů zvečnit, když žalobkyně chtěla vybudovat vlastní fotovoltaickou elektrárnu na střeše všech objektů areálu Chrastava, které měly ploché střechy vhodné k využití fotovoltaického systému s výkonem 480,22 kWp, přičemž z fotovoltaické elektrárny, pokud by ji žalobkyně vybuvovala by byla připojena na NN síť a vyrobená elektrická energie by byla ihned spotřebována, když s prodejem přebytků do distribuční sítě nebylo uvažováno. Odhad elektrické energie fotovoltaické elektrárny byl proveden pomocí www systému Evropské unie PVGIS, jenž koncentruje meteorologická data z Evropy od roku 1995 podle GPS pozice a další parametry, tím byl proveden odhad celoroční výroby elektrické energie znalcem. Tudíž na střechách objektů v Chrastavě by byl instalován zdroj na výrobu elektrické energie z obnovitelného zdroje, kterým by bylo slunce. Součástí projektu fotovoltaické elektrárny i aplikace baterií pro úschovu elektrické energie byla ventilová stanice

sprinklerového systému a baterka fotovoltaického systému. Náklad na vybudování fotovoltaické elektrárny činil 22 174 534 Kč bez DPH. Fotovoltaická elektrárna přitom představuje dlouhodobou úsporu na energiích s výlučným využitím slunce k výrobě elektrické energie pomocí fotovoltaických článků. Pokud šlo o příjmy z provozu fotovoltaické elektrárny, nešlo o její prodej do distribuční sítě. Chrastava předpokládala za obvyklého běhu věcí výrobu vlastní elektrické energie v rozsahu 425 350 kWh za rok. Nerealizací Chrastavy přišla žalobkyně o možnost realizace úspor nákladů na elektrickou energii v průměrné ceně za roky 2018 až 2022 ve výši 5 745 608 Kč. Náklady na výstavbu

fotovoltaické elektrárny činily 739 150 Kč bez DPH. Ušlý zisk z nerealizace fotovoltaické elektrárny činil 3 035 391,33 Kč, když znalec odečetl od hodnoty vlastní výroby 5 745 608 Kč částku za opotřebení 2 710 216,67 Kč, přičemž do výpočtu ušlého zisku nevstupovala přiznaná dotace, nýbrž výpočet předpokládal stoprocentní financování fotovoltaické elektrárny žalobkyní. Pokud by byla použita dotace pak by ušlý zisk z nerealizace fotovoltaické elektrárny činil 3 815 900 Kč. Jako součást ušlého zisku vyčíslil znalec ušlé nájemné, když areál Chrastava měl být dokončen v červnu 2018 a od června 2018 se počítalo s užíváním nebytových prostor v uvedeném areálu pro nájemce, když nerealizací došlo ke ztrátě z neuzavřených nájemních smluv. Žalobkyně si byla nucena pronajmout prostory za

107,50 Kč za m² skladů a za 225 Kč za m² kanceláří. Ze smluv měl být nájem navyšován od ledna 2020. Byl zohledněn růst cen nájmu. Nájem rekonstruovaných prostor Chrastava činil za dobu 6/2018 až 1/2022 částku 95 923 000 Kč. Náhrada za nerealizované dotace představovala 198 881 900 Kč, která byla plánována jako součást rozpočtu na realizaci Chrastavy, žalobkyně s ní takto dopředu a zcela očekávatelně počítala, čímž by došlo ke zvětšení hodnoty majetku žalobkyně v celkovém objemu 570 668 933 Kč bez DPH a 690 509 490 Kč s DPH. Žalobkyně však byla nucena od realizace Chrastavy odstoupit díky vydaným zajišťovacím příkazům, čímž nedošlo ke zvětšení tržní hodnoty majetku žalobkyně o hodnotu realizované Chrastavy. Žalobkyně by realizací Chrastavy vybuodovala hodnotu majetku ve výši 690 509 409 Kč včetně DPH, z toho 198 881 900 Kč bez DPH pokryla odsouhlasená a přiznaná dotace. Ostatní finanční prostředky na pořízení majetku žalobkyně byly zajištěny od komerčních bank. Způsob financování neměl vliv na tržní hodnotu majetku žalobkyně. Dotace znamenala zvětšení majetku žalobkyně při obvyklém běhu věcí. Dokumentace k projektu byla dokončena k 1. 6. 2018, šlo o zmařenou a nevyužitou dotaci, což znamenalo pro žalobkyni újmu, o kterou se nezvýšila tržní hodnota majetku žalobkyně. Celkové finanční prostředky z dotace, které měly být použity na Chrastavu, nemohly být použity, tudíž se snížila hodnota majetku žalobkyně o nevyužitou dotaci ve výši 198 881 900 Kč bez DPH. Ušlý zisk při variantě červen 2018 až leden 2024 představoval částku 356 618 500 Kč.

15. Ze shora provedeného dokazování vyplývá, že správce daně nejprve vydal v návaznosti na zjištění v rámci daňové kontroly dne 30. 11. 2016 citovaných 17 zajišťovacích příkazů zajišťujících úhradu DPH v předpokládané výši 43 783 274,79 Kč za zdaňovací období duben 2014, červen až srpen 2014, říjen až prosince 2014, leden až červen 2015, srpen až září 2015 a listopad a prosinec 2015, které byly nejprve shledány jakožto zákonné rozsudkem Krajského soudu v Liberci ze dne 30. 10. 2017, č. j. 59 Af 9/2017-38, avšak následně byly shledány rozsudkem NSS ze dne 17. 10. 2018, č. j. 6 Afs 373/2017-38, nezákonnými. Správce daně po vydání zajišťovacích příkazů zahájil daňovou exekuci, která byla vedena více způsoby, jak bylo uvedeno výše. Ve věci byl vydán exekuční příkaz prodejem movitých věcí a následně bylo sepsáno 10 osobních automobilů žalobkyně. Exekuce na movité věci se netýkala věcí souvisejících s manipulací, výrobou a dopravou žalobkyně. Dále byly exekucí postiženy nemovité věci žalobkyně, nebyly však činěny úkony k jejich prodeji, byly postiženy dva účty žalobkyně u KB. Další dva účty žalobkyně u ČSOB a dva účty u ČS nebyly exekučními příkazy postiženy z důvodu zachování provozu podniku žalobkyně. Správce daně

zajistil úhradu daně zřízením zástavních práv k majetku žalobkyně. Po celou dobu exekuce až do jejího ukončení dne 16. 8. 2017 v důsledku úhrady dlužné částky žalobkyně vykonávala ekonomickou činnost a spolupracovala se správcem daně, přičemž dlužnou částku postupně splácela. Jak vyplývá ze zjištění správce daně, v rámci provádění exekuce, i po jejím skončení, žalobkyně vykazovala stabilní ekonomickou výkonnost, exekucí nebyla paralyzována, jak v žalobě tvrdí viz. bod 61 trestního rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 9 T 7/2019-17094 ze dne 3. 9. 2020, ze kterého v návaznosti na znalecký posudek shodného znalce vyplývá, že žalobkyně v období 2016 a 2017 zvýšila tržby a v roce 2018 vykázala kladný výsledek hospodaření, přičemž předchozí záporné výsledky hospodaření od roku 2014 byly způsobeny investicemi a nárůstem odpisů osobních nákladů. Dne 23. 5. 2018 pak správce daně vydal dodatečné platební výměry, kterými doměřil žalobkyni DPH za roky 2014 a 2015, přičemž takto doměřená daň činila 58 223 198 Kč a penále 33 471 590 Kč. Na úhradu doměřené daně byla použita částka uhrazená na základě zajišťovacích příkazů, zbytek dlužné částky pak správce daně umožnil žalobkyni uhradit ve splátkách, aby mohla být zachována ekonomická činnost žalobkyně. Dne 3. 8. 2021 se žalobkyně obrátila na žalovanou s žádostí o náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím podle OdpŠk. Žalobkyně ve svém podání specifikovala, že uplatňovala nárok na náhradu škody, která jí byla údajně způsobena při výkonu veřejné moci nezákonnými rozhodnutími správce daně, a to konkrétně zajišťovacími příkazy, které byly pro svou nezákonnost posléze zrušeny. Následně konkretizovala vzniklou škodu, přičemž uvedla, že v důsledku exekuce navazující bezprostředně na vydání zajišťovacích příkazů byl paralyzován běžný chod žalobkyně, neboť došlo k příkázání pohledávek z bankovních účtů a zajištění movitých i nemovitých věcí v jejím vlastnictví. Uvedla, že v rozhodné době zamýšlela realizovat projekt nazvaný „Revitalizace brownfield v Chrastavě na moderní výrobně skladovací areál – Wassa s.r.o.“ Na uvedený projekt obdržela rozhodnutím MPO ze dne 7. 3. 2017, č. j. MPO 18363/17/61400, dotaci ve výši 198 881 900 Kč. V důsledku realizování exekuce v návaznosti na nezákonně vydané zajišťovací příkazy musela dle vlastního tvrzení odstoupit od realizace projektu, neboť veškeré finanční prostředky musela směřovat na úhradu částek stanovených zajišťovacími příkazy, nemohla tudíž investovat do realizace projektu a současně ji situace způsobená výhradně vydáním zajišťovacích příkazů znemožnila zajištění předpokládaného bankovního financování projektu. Důsledkem výše uvedeného bylo odnětí dotace rozhodnutím MPO ze dne 15. 8. 2018, č. j. MPO 53814/2018. Pokud se týká samotného vyčíslení škody, žalobkyně se v žádosti opírala, obdobně jako se opírá v žalobě, o znalecký posudek ze dne 30. 6. 2021, č. 5945-18-2020, zpracovaný znalci Dr. Ing. Vítězslavem Hálkem, MBA, Ph.D. a Ing. Vladimírem Kupkou za společnost Česká znalecká, a. s. a uplatněnou škodu označovala jako ušlý zisk v celkové částce 317 820 000 Kč a účelně vynaložené náklady na zrušení nezákonných zajišťovacích příkazů ve výši 464 349,60 Kč, tj. celkem 318 824 349,60 Kč. Tuto částku následně ponížila o již správcem daně uhrazené úroky z neoprávněného jednání správce daně ve výši 13 418 342 Kč. Fakticky uplatňovaná částka tak činila 304 866 007,60 Kč. Ušlý zisk přitom žalobkyně specifikovala jako současnou hodnotu odňaté dotace, současnou hodnotu celkových nákladů vynaložených na pronájmy, současnou hodnotu nerealizovaných úspor nákladů na spotřebu elektrické energie. Žalovaná žádost o náhradu škody podle zák. č. 82/1998 Sb. posoudila, vyhodnotila veškeré relevantní údaje a podklady příslušných správních orgánů, a dospěla k závěru, že požadovanou náhradu škody jako vzniklou škodu v důsledku vydaného nezákonného rozhodnutí bylo možno částečně přiznat ve výši 1 300 Kč pouze v případě nákladů na právní zastoupení.

16. Jak soud zjistil z rozhodnutí MPO, Sekce fondů EU, VaVal a investičních pobídek ze dne 7. 3. 2017, jmenované ministerstvo rozhodlo o poskytnutí dotace č. j. MPO 18363/17/61400 podle § 14 zák. č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, v platném znění v rámci Operačního programu Podnikání a inovace

pro konkurenceschopnost (OP PIK) k žádosti žalobkyně o podporu ze dne 1. 12. 2015, když uznal projekt za přijatelný a způsobilý k poskytnutí dotace, jednalo se o revitalizaci brownfield v Chrastavě na moderní výrobně skladovací areálu – Wassa s.r.o., reg. č. projektu CZ.01.2.07/0.0/0.0/15_004/0000092 v rámci rozvoje podnikání a konkurenceschopnosti malých a středních podniků, a to ve výši 198 881 900 Kč. Podle čl. VIII. bodu 6 poskytovatel dotace je oprávněn k pozastavení plateb, pokud je při kontrole zjištěno, že u příjemce bylo zahájeno insolvenční řízení, trestní řízení nebo vzniklo podezření na jiný typ nesrovnalosti. Porušení uvedených podmínek a ostatních povinností anebo jiných právních předpisů ČR a EU ze strany příjemce, které může mít finanční dopad.

17. Jak soud zjistil z dopisu jednatele žalobkyně, Petra Mynáře, ze dne 28. 7. 2017 ve věci Revitalizace brownfield v Chrastavě na moderní výrobně skladovací areál – Wassa s.r.o., reg. č.: CZ.01.2.07/0.0/0.0/15_004/0000092, jako žadatele dotace, že jednatel žalobkyně sděloval příslušnému orgánu aktuální stav projektu s tím, že žalobkyně není schopna v uvedené době projekt realizovat a je nucena od něj odstoupit a vzdát se schválené dotace. Jako důvod uvedl, že jej na konci minulého roku postihla situace, se kterou se stále vypořádávají, když chod společnosti byl negativně ovlivněn bezprecedentním zásahem Finančního úřadu pro Liberecký kraj, který pouze na základě jeho nepodložených domněnek vydal sérii 17 zajišťovacích příkazů, kterými uložil, abychom okamžikem vydání uvedených zajišťovacích příkazů zajistili úhradu daně z přidané hodnoty, která dosud nebyla stanovena, složením jistoty v celkové výši přesahující 43 mil. Kč na depozitní účet správce daně. Máme za to, že tyto zajišťovací příkazy byly vydány zcela svévolně a v rozporu se zákonem, neboť pro vydání zajišťovacích příkazů nebyly splněny zákonné podmínky. Proti zajišťovacím příkazům se brání žalobkyně veškerými dostupnými prostředky, které umožňuje právní řád, tj. správní žalobou u soudu, o které v dané době ještě nebylo rozhodnuto. Výše správcem daně požadované částky není postavena na jisto a mají za to, že ani neodpovídá výši případné daňové povinnosti, která by mohla být po probíhající daňové kontrole teoreticky doměřena, tudíž je žalobkyně do doby rozhodnutí soudu o nezákonnosti postupu správce daně nucena uhradit mu požadovanou jistotu v plné výši. Tudíž v době oznámení nezbylo žalobkyni, než veškeré finanční prostředky směřovat na zajištění domnělé daně díky čemuž nemůže až do odvolání investovat do nového výrobního provozu. Situace způsobená výhradně Finančním úřadem negativně ovlivnila ochotu bank podílet se na předfinancování projektu.
18. Jak soud zjistil z rozhodnutí MPO jako poskytovatele dotace ze dne 15. 8. 2018, č. j. MPO 53814/2018, PID MIPOX02CY8R1, byla žalobkyni odejmuta dotace podle § 15 odst. 1 písm. d) zák. č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, v platném znění, poskytnutá žalobkyni rozhodnutím ze dne 7. 3. 2017, č. j. MPO 18363/17/61400, a to ve výši 198 881 900 Kč, neboť žadatel odstoupil od realizace projektu a nedošlo k naplnění řádně a včas účelu, na který byla dotace poskytnuta. V průběhu realizace projektu správní úřad při monitorování průběhu realizace projektu zjistil, že nemůže být splněn řádně nebo včas účel poskytnuté dotace ke dni ukončení projektu, tj. k 1. 6. 2018 ve smyslu ustanovení § 15 rozpočtových pravidel.
19. Jak soud zjistil z rozhodnutí Městského úřadu Chrastava, odboru výstavby a územní správy ze dne 10. 8. 2016, sp. zn. Výst. 4672/2015/Ja, č. j. OVUS/3351/2016/Ja, k žádosti žalobkyně o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení, kterou podala žalobkyně dne 23. 9. 2015, vydal shora citovaný úřad podle § 94a odst. 5, § 79 a 92 stavebního zákona a §13a vyhl. č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, rozhodnutí o umístění stavby na stavbu „Revitalizace brownfield Chrastava – Výrobně skladovací areál Wassa“, a to na v rozhodnutí specifikovaných pozemcích v k. ú. Chrastava a dále vydal podle § 94a odst. 5 a § 115

stavebního zákona a § 13a vyhl. č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu stavební povolení na stavbu Revitalizace brownfield Chrastava – Výrobně skladovací areál Wassa“. Uvedené rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 3. 2017.

20. Jak soud zjistil z dopisu České spořitelny, a.s. ze dne 22. 9. 2015, byl žalobkyni přislíben úvěr s tím, že je připravena závazně spolufinancovat projekt s názvem „Revitalizace brownfield Chrastava – Výrobně skladovací areál Wassa“, reg. č. CZ.01.2.7.0.15004.00093 s tím, že spolufinancování bude v maximálním rozsahu do 300 mil. Kč a uvolnění prostředků bylo podmíněno dokumenty spočívajícími v podpisu úvěrové dokumentace, doložením rozhodnutí o poskytnutí dotace, stavebním povolením s vyznačením nabytí právní moci, smlouvou s dodavatelem stavebních prací.
21. Jak soud zjistil z potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení Semily ze dne 11. 1. 2017, že žalobkyně neměla k 31. 12. 2016 nedoplatek na pojistném a penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti.
22. Jak soud zjistil z Potvrzení o vyrovnání závazků plátce pojistného na veřejné zdravotní pojištění zaměstnavatele ze dne 11. 1. 2017, Oborová zdravotní pojišťovna zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví potvrdila, že žalobkyně nemá k 31. 12. 2016 vůči uvedené pojišťovně splatný nedoplatek na pojistném a na penále na veřejné zdravotní pojištění.
23. Jak soud zjistil z potvrzení podle § 8a zák. č. 280/1992 Sb., o resortních, oborových, podnikových a dalších zdravotních pojišťovnách, v platném znění a na základě dosaženého stupně poznání Zdravotní pojišťovna ministerstva vnitra České republiky potvrdila, že u plátce pojistného, žalobkyně, neeviduje k 31. 12. 2016 splatný nedoplatek pojistného a penále na veřejné zdravotní pojištění.
24. Jak soud zjistil z potvrzení o bezdlužnosti od Zaměstnanecké pojišťovny Škoda ze dne 11. 1. 2017, žalobkyně neměla podle uvedené pojišťovny evidován k 31. 12. 2016 splatný nedoplatek na pojistném a na penále na veřejném zdravotním pojištění.
25. Jak soud zjistil z potvrzení o bezdlužnosti ze dne 12. 1. 2017 Vojenské zdravotní pojišťovny České republiky, žalobkyně k 31. 12. 2016 neměla u této pojišťovny splatný nedoplatek pojistného, penále ani pokuty.
26. Jak soud zjistil z potvrzení České průmyslové zdravotní pojišťovny ze dne 13. 1. 2017, žalobkyně neměla u této pojišťovny k datu 31. 12. 2016 splatný nedoplatek pojistného a penále na veřejné zdravotní pojištění.
27. Jak soud zjistil z potvrzení Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR ze dne 11. 1. 2017, žalobkyně neměla k datu 31. 12. 2016 evidován u uvedené pojišťovny splatný nedoplatek pojistného a penále na veřejném zdravotním pojištění u VZP ČR.
28. Jak soud zjistil z potvrzení Celního úřadu pro Liberecký kraj ze dne 10. 1. 2017, č. j. 3335/2017-560000-41, žalobkyně neměla k datu 31. 12. 2016 u orgánů Celní správy České republiky žádné nedoplatky.

29. Jak soud zjistil z rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj ze dne 1. 11. 2018, č. j. 1417308/18/2609-00540-507160, jmenovaný správní orgán rozhodl o výši úroku z neoprávněného jednání správce daně z důvodu zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 13. 1. 2017, č. j. 1932/17/5100-41458-711539 a rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj, Územní pracoviště v Turnově, (zajišťovacích příkazů) ze dne 30. 11. 2016, č. j. 1430542/16/2609-00540-507160; č. j. 1430554/16/2607-00540-507160; č. j. 1430563/16/2607-00540-507160; č. j. 1430573/16/2607-00540-507160; č. j. 1430590/16/2607-00540-507160; č. j. 1430593/16/2607-00540-507160; č. j. 1430600/16/2607-00540-507160; č. j. 1430604/16/2607-00540-507160; č. j. 1430609/16/2607-00540-507160; č. j. 1430618/16/2607-00540-507160; č. j. 1430621/16/2607-00540-507160; č. j. 1430681/16/2607-00540-507160; č. j. 1430684/16/2607-00540-507160; č. j. 1430685/16/2607-00540-507160; č. j. 1430689/16/2607-00540-507160; č. j. 1430691/16/2607-00540-507160; č. j. 1430694/16/2607-00540-507160, a to ve výši 13 418 342 Kč, protože v souvislosti s ustanovením § 254 odst. 2 DŘ v případě, že bylo na daňovém subjektu vymáháno neoprávněně, náleží žalobkyni za dobu neoprávněně vedeného exekučního řízení úrok podle odst. 1 ve dvojnásobné výši. Protože byly zrušeny shora uvedené zajišťovací příkazy, bylo vymáhání nedoplatků na základě exekučních příkazů vydaných dne 30. 11. 2016 Finančním úřadem pro Liberecký kraj, Územní pracoviště v Turnově neoprávněně a daňovému subjektu náleží úrok podle § 254 odst. 2 daňového řádu. Na základě exekučních příkazů byly na zajištění daně vymoženy dne 7. 12. 2016 částky celkem ve výši 3 134 163,73 Kč a dne 7. 6. 2017 částky celkem ve výši 37 084,33 Kč, a to na základě exekučního příkazu na přikázání pohledávky z účtu č. j. 1452619/16/2609-00540-507160 a exekučního příkazu na přikázání pohledávky z účtu č. j. 145698/16/2609-00540-507160. Zbývající část, určená ve výše uvedených zajišťovacích příkazech pro zajištění daně, byla uhrazena dobrovolně daňovým subjektem. Exekuční příkazy byly zastaveny rozhodnutími o zastavení daňové exekuce vydanými dne 16. 8. 2017 Finančním úřadem pro Liberecký kraj, Územní pracoviště v Turnově. Úrok podle § 254 odst. 2 DŘ se uplatní za dobu od úhrady (vymožení) částky, tj. ode dne připsání vymožené částky na účet správce daně, do dne jejího poukázání daňovému subjektu, tj. do dne odepsání neoprávněně vymožené částky z účtu správce daně, nebo dne převedení přeplatku na úhradu nedoplatku u správce daně. Splatnost daně byla na základě rozhodnutí OFŘ ze dne 20. 6. 2018, č. j. 27776/18/5300-22443-702189, ve věci odvolání proti platebním a dodatečným platebním výměrům na dani z přidané hodnoty za vybraná zdaňovací období roku 2015 pravomocně stanovena ke dni 2. 7. 2018 a na základě rozhodnutí ze dne 24. 10. 2018, č. j. 46619/18/5300-22443-702189, ve věci odvolání proti dodatečným platebním výměrům na DPH za vybraná zdaňovací období roku 2014 pravomocně stanovena ke dni 25. 10. 2018. Rozsudek NSS č. j. 6 Afs 373/2017-38 ohledně zrušení zajišťovacích příkazů nabyl právní moci dne 23. 10. 2018, byl vzniklý přeplatek ze zrušených zajišťovacích příkazů použit na úhradu splatných daňových povinností vzniklých z výše uvedených rozhodnutí OFŘ k datu splatnosti 2. 7. 2018 a k datu splatnosti 25. 10. 2018.
30. Jak soud zjistil z poučení v zajišťovacích příkazech ze dne 30. 11. 2016, č. j. 1430542/16/2609-00540-507160; č. j. 1430554/16/2607-00540-507160; č. j. 1430563/16/2607-00540-507160; č. j. 1430573/16/2607-00540-507160; č. j. 1430590/16/2607-00540-507160; č. j. 1430593/16/2607-00540-507160; č. j. 1430600/16/2607-00540-507160; č. j. 1430604/16/2607-00540-507160; č. j. 1430609/16/2607-00540-507160; č. j. 1430618/16/2607-00540-507160; č. j. 1430621/16/2607-00540-507160; č. j. 1430681/16/2607-00540-507160; č. j. 1430684/16/2607-00540-507160; č. j. 1430685/16/2607-00540-507160; č. j.

1430689/16/2607-00540-507160; č. j. 1430691/16/2607-00540-507160; č. j. 1430694/16/2607-00540-507160, tyto byly splatné jejich vydáním, tudíž žalobkyně neměla jinou možnost, než okamžitě splnit povinnost, která z nich vyplývala.

31. Jak soud zjistil z dodatečných platebních výměrů za rok 2014 a 2015 a platební výměry za rok 2015, z rozsudku Vrchního soudu v Praze, spis. zn. 12 To 13/2021, že daň byla doměřena dodatečnými platebními výměry.
32. Jak soud zjistil z rozsudku vydaného v trestním řízení č. j. 9 T 7/2019-17094, dále z rozsudku Vrchního soudu v Praze spis. zn. 12 To 13/2021, z protokolu o daňové kontrole za rok 2015 a z protokolu o daňové kontrole za rok 2014, v průběhu daňové kontroly bylo zjištěno, že žalobkyně v letech 2014 a 2015 aktivně uplatňovala neoprávněné nadměrné odpočty a neoprávněně vylákala ve svůj prospěch prostředky z Operačního programu Podnikání a inovace od poskytovatele Evropského fondu pro regionální rozvoj administrovaným MPO v souvislosti s pořízováním technologií. Způsob, jakým toto žalobkyně prováděla, je k nalezení jak v prvoinstančním rozsudku V navazujícím trestním řízení správce daně podal trestní oznámení v průběhu daňové kontroly, pak byl jednatel žalobkyně spolu s dalšími, odsouzen právě za zkrácení daně, poplatku a povinné platby viz § 240 zák. č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a sama žalobkyně obdržela trest zákazu přijímání dotací a subvencí po dobu dvou let, jak vyplynulo ze str. 13 a 14 rozhodnutí Vrchního soudu v Praze spis. zn. 12 To 13/2021, str. 13 a 14. Žalobkyni byla uložena povinnost zaplatit MPO částku, která jí byla uložena jak prvoinstančním soudem, tak i následně potvrzena jmenovaným rozhodnutím Vrchního soudu v Praze. Žalobkyni byla doměřena daň, která je z části již potvrzena rozsudkem NSS č. j. 8 Afs 334/2019-62, který se týkal dodatečných platebních výměrů a platebních výměrů za zdaňovací období roku 2015, a rozsudkem Krajského soudu v Brně spis. zn. 31 Af 45/2019, jenž se týkal dodatečných platebních výměrů za zdaňovací období roku 2014, proti kterému byla podána kasací stížnosti, o níž doposud nebylo rozhodnuto. Byl vydán odsuzující rozsudek Vrchního soudu v Praze spis. zn. 12 To 13/2021.
33. Soud vzal v potaz usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 144/2022, kdy v bodě 47. a 48. rozhodnutí Nejvyšší soud konstatuje povinnost přiznat a zaplatit daň. Pokud šlo o zohlednění trestné činnosti žalobkyně v rámci rozhodnutí věci samé. Soudu je známo, že trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 TrZ, ve znění účinném do 30. 6. 2016, se dopustí, kdo ve větším rozsahu zkrátí daň, clo, pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, pojistné na úrazové pojištění, pojistné na zdravotní pojištění, poplatek nebo jinou podobnou povinnou platbu anebo vyláká výhodu na některé z těchto povinných plateb. Spáchá-li tento čin ve velkém rozsahu, naplní skutkovou podstatu podle § 240 odst. 1, 3 TrZ. Podle § 24 odst. 1 písm. a) TrZ účastníkem na dokonaném trestném činu nebo jeho pokusu je, kdo úmyslně umožnil nebo usnadnil jinému spáchání trestného činu, zejména opatřením prostředků, odstraněním překážek, vylákáním poškozeného na místo činu, hlídáním při činu, radou, ztvrzováním v předsevzetí nebo slibem přispět po trestném činu (pomocník). Ustanovení § 240 TrZ zákoníku chrání zájem státu na správném vyměření daně, cla, pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, pojistného na úrazové pojištění, pojistného na zdravotní pojištění, poplatku nebo jiné podobné povinné platby a na příjmech z těchto povinných plateb, z kterých je financována činnost státu, krajů a obcí a jiné činnosti vykonávané ve veřejném zájmu, zejména léčebná péče a sociální zabezpečení. Zkrácení je jakékoli jednání pachatele, v důsledku něhož je mu jako poplatníkovi (povinné osobě) v rozporu se zákonem vyměřena nižší daň (clo, pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, pojistné na úrazové pojištění, pojistné na zdravotní pojištění,

poplatek nebo jiná podobná povinná platba), než jaká měla být vyměřena a zaplacená, nebo k vyměření této povinné platby vůbec nedojde. Při zkrácení daně (cla, poplatku, pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, pojistného na úrazové pojištění, pojistného na zdravotní pojištění a podobné povinné platby) jde zpravidla o zvláštní případ podvodu, jímž se v rozporu se zákonem ovlivňuje daňová (poplatková, celní a další) povinnost určitého subjektu tak, že ten v rozporu se skutečností předstírá nižší rozsah této povinnosti nebo předstírá, že takovou povinnost vůbec nemá. Pachatel tedy příslušné výkazy či podklady pro stanovení uvedených povinných plateb zfalšuje, nepořídí, úmyslně zkreslí nebo nevede, aby tím dosáhl nižšího výpočtu daně a dalších plateb nebo aby vůbec zatajil, že má určitou daňovou, poplatkovou, celní atd. povinnost. Zkrácení příslušné povinné platby v uvedeném smyslu lze dosáhnout jak jednáním aktivním (konáním), např. podáním úmyslně zkresleného daňového přiznání, v němž se předstírají vyšší výdaje (náklady) vynaložené na dosažení příjmu nebo/a se zatajuje ve skutečnosti dosažený zisk, v důsledku čehož tak dojde také k zaplacení daně v nižší částce, než jaká odpovídá zákonu, tak opomenutím takového konání, ke kterému byl daňový subjekt povinen. Vylákání daňové výhody lze charakterizovat jako fingované předstírání skutečnosti, z níž má vyplývat povinnost státu poskytnout neoprávněné plnění tomu, kdo zpravidla ani není plátcem příslušné povinné platby, od níž se výhoda odvíjí.“ (zvýraznění provedla žalovaná).

34. Soud má za to, že nelze slučovat shora uvedená trestní řízení s věcí projednávanou v tomto

řízení. Každý subjekt má v ČR právo svobodně podnikat a nelze jej kvůli jednomu pochybení donekonečna paralyzovat, jak se stalo v důsledku vydání nezákonných zajišťovacích příkazů v konkrétní věci, což vyplynulo mimo jiné i z analýz uvedených znalci při jejich znaleckém zkoumání, ze kterého jednoznačně vyplynulo, že došlo k celkovému paralyzování chodu společnosti, neboť ačkoliv ze zveřejněných výročních zpráv žalobkyně včetně účetní závěrky žalobkyně za rok 2018 ve Sbírce listin vyplynulo, že žalobkyně byla i přes vydání zajišťovacích příkazů provozuschopná, nicméně její podnikání bylo nevratným způsobem zlikvidováno. Žalobkyně díky vydání 17 zajišťovacích příkazů nebyla schopna

díky neochotě bank dosáhnout na jakékoliv další bankovní financování, když jí byl obstaven veškerý majetek a účty u bank v souvislosti s vydáním 17 zajišťovacích příkazů. Navíc správce daně žalobkyni neoprávněně exekučními příkazy znemožnil nakládat s jejím nemovitým majetkem, současně došlo k postižení finančních prostředků na bankovních účtech žalobkyně, která nemohla svůj majetek pro existenci zajišťovacích a exekučních příkazů využít v plném rozsahu pro připravovaný projekt. Uvedená skutečnost vyplývá přímo ze zákona, když např. podle § 219 DR, dlužník nesmí od okamžiku, kdy mu byl oznámen exekuční příkaz, nemovitou věc převést na jinou osobu nebo ji zatížit. Je zcela nepochybné, že exekučními příkazy byly postiženy finanční prostředky na bankovních účtech, movité i nemovité věci žalobkyně. V řízení bylo prokázáno, exekuce byla vedena nezákonně, jak vyplynulo ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci žalobkyně č. j. 2 Afs 392/2017-48, jenž exekuční příkazy jako nezákonné zrušil. K vydání zajišťovacích příkazů v případě žalobkyně však nemělo vůbec dojít z důvodu, že nebyly naplněny podmínky pro jejich vydání, a to bez ohledu na to, co žalobkyně tvrdila či měla tvrdit v daňovém přiznání. Správce daně nikdy nebyl oprávněn k takovému masivnímu negativnímu zásahu do chodu žalobkyně, jak ostatně konstatoval i Nejvyšší správní soud. Dle Nejvyššího správního soudu i při zohlednění skutečnosti, že pravděpodobnost doměření daně byla poměrně vysoká, nebyl správce daně v případě žalobkyně oprávněn zajišťovací příkazy vydat. To znamená, že i v případě kdy žalobkyně uvedla v daňovém přiznání nesprávné údaje, nebyl správce daně oprávněn k vydání zajišťovacích příkazů. Za nesprávně tvrzenou daň v daňovém přiznání byl správce daně oprávněn vydat toliko rozhodnutí o dodatečné dani. Nebyl však oprávněn v případě žalobkyně vydat zajišťovací příkazy, neboť k jejich vydání nebyly splněny zákonné podmínky. A právě nezákonné zajišťovací a exekuční

příkazy způsobily žalobkyni škodu, nikoli rozhodnutí o doměření daně. Soud má jednoznačně za prokázané, že za vydání nezákonných zajišťovacích a exekučních příkazů nese odpovědnost výhradně správce daně a nemůže přenášet odpovědnost za nezákonné rozhodnutí správce daně na žalobkyni, která jejich vydání nezpůsobila. Správce daně na základě svého dobrovolného rozhodnutí a výhradně ze své volby přistoupil k nezákonnému vydání zajišťovacích příkazů, ačkoli takový krok nejen že nebyl v rámci prováděné daňové kontroly potřebný, ale ani neměl být vůbec učiněn, jak konstatoval Nejvyšší správní soud, a to i když žalobkyně uvedla nesprávné údaje v daňovém přiznání. Pokud šlo o prodej areálu v Chrastavě, tento byl vynucen podmínkou banky v důsledku vydání nezákonných zajišťovacích příkazů, což vyplynulo i ze znaleckých posudků a výpovědi znalce Hála. Žalobkyně soudu doložila, že prodej areálu byl vynucen podmínkou banky v důsledku zajišťovacích a exekučních příkazů, když Československá obchodní banka, a.s., která žalobkyni poskytovala provozní financování, požadovala okamžité uhrazení poskytnutého úvěru. Žalobkyni se podařilo dojednat přeřinancování úvěru ze strany Raiffeisenbank a.s., avšak pouze za podmínky prodeje areálu Chrastava, ve kterém měl být projekt realizován, což žalobkyně prokázala smlouvou o úvěru uzavřenou mezi Raiffeisenbank a.s. a žalobkyní, ve které bylo stanoveno, že podmínkou je předložení kupní smlouvy na nemovitosti žalobkyně v k. ú. Chrastava, tudíž pouze v důsledku zajišťovacích a exekučních příkazů se tak žalobkyně dostala do situace, že byla nucena přistoupit k náhlému prodeji svých nemovitostí v areálu Chrastava. Nuceným prodejem areálu, ve kterém měl být projekt realizován, pak byla definitivně ztracena možnost realizovat připravený projekt, čímž nedošlo k navýšení hodnoty majetku žalobkyně. Pokud šlo o skutečnost, že část hodnoty projektu měly tvořit vlastní zdroje žalobkyně, pak tyto nejsou představovány jen peněžními prostředky, nýbrž též nepeněžní hodnotou, tj. v případě žalobkyně hodnotou do projektu vložených vlastních nemovitostí v areálu v Chrastavě.

35. Pokud šlo o částku 43 mil. Kč požadovanou k úhradě zajišťovacích příkazů, pak tyto zcela zasáhly do realizace připraveného projektu, když vydáním zajišťovacích příkazů žalobkyně ztratila bezdlužnost. Existence nedoplatku vůči správci daně způsobeného zajišťovacími příkazy totiž znamenala, že žalobkyně přestala splňovat podmínky pro poskytnutí dotace a rovněž jí znemožnila bankovní financování projektu. Žalobkyně přitom nemohla realizovat projekt bez dotačního titulu, neboť v důsledku zajišťovacích příkazů přišla žalobkyně o financování projektu ze strany bank, nebyla by proto realizace projektu možná. V důsledku zajišťovacích příkazů ztratila žalobkyně bezdlužnost, čímž přišla o možnost spolufinancování předpokládaného projektu, neboť podmínkou banky pro čerpání úvěru na financování projektu byla absence vykonatelných nedoplatků vůči správci daně, což žalobkyně prokázala shora uvedenými listinnými důkazy týkajícími se podmínek financování ze strany Raiffeisenbank a.s.
36. Podle zák. č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených citovaným zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Stát odpovídá za škodu na principu objektivním. Odpovědnost státu je založena na současném splnění tří podmínek, a to na existenci nezákonného rozhodnutí, dále vzniku škody, a na existenci příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím a vzniklou škodou. Podle ustanovení § 5 písm. a) OdpŠk stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním. Podle ustanovení § 7 odst. 1 OdpŠk právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím má účastník řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož mu vznikla škoda. Nezákonné rozhodnutí je definováno v ustanovení § 8 OdpŠk, podle kterého nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné

rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Předpokladem objektivní odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím vydaným ve správním řízení podle správního řádu je přitom skutečnost, že pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno, a nikoliv otázka charakteru pochybení správního orgánu, který takové rozhodnutí vydal, ani otázka případného zavinění. Nezákonností se přitom rozumí rozpor rozhodnutí s objektivním právem.

37. Odpovědnost státu za nezákonné rozhodnutí je odpovědností objektivní, není rozhodné, zda nezákonné rozhodnutí bylo zrušeno z důvodů procesních vad, pro vady skutkových zjištění nebo pro nesprávné právní posouzení viz. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2008, sp. zn. 28 Cdo 2397/2006.
38. Jak soud zjistil z rozsudku NSS ze dne 17. 10. 2018, č. j. 6 Afs 373/2017-38, bylo v případě žalobkyně rozhodnuto, že nebyly naplněny zákonné podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů a zajišťovací příkazy tak byly správcem daně vydány nezákonně, tj. vydáním zajišťovacích příkazů Finančním úřadem pro Liberecký kraj, Územním pracovištěm v Turnově, došlo k vydání nezákonného rozhodnutí podle ustanovení § 8 OdpŠk.
39. V případě žalobkyně byly splněny všechny tři podmínky k založení odpovědnosti státu za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci, a to jak existence nezákonných rozhodnutí vydaných dne 30. 11. 2016 Finančním úřadem pro Liberecký kraj, Územní pracoviště v Turnově, a to sedmnácti zajišťovacích příkazů, č. j. 1430542/16/2609-00540-507160, č. j. 1430554/16/2609-00540-507160, č. j. 1430563/16/2609-00540-507160, č. j. 1430573/16/2609-00540-507160, č. j. 1430590/16/2609-00540-507160, č. j. 1430593/16/2609-00540-507160, č. j. 1430600/16/2609-00540-507160, č. j. 1430604/16/2609-00540-507160, č. j. 1430609/16/2609-00540-507160, č. j. 1430618/16/2609-00540-507160, č. j. 1430621/16/2609-00540-507160, č. j. 1430681/16/2609-00540-507160, č. j. 1430684/16/2609-00540-507160, č. j. 1430685/16/2609-00540-507160, č. j. 1430689/16/2609-00540-507160, č. j. 1430691/16/2609-00540-507160, a č. j. 1430694/16/2609-00540-507160, kterými správce daně žalobkyni uložil, aby okamžikem vydání těchto zajišťovacích příkazů zajistila úhradu DPH, jež ke dni vydání zajišťovacích příkazů ještě nebyla stanovena, a to za zdaňovací období duben 2014, červen až srpen 2014, říjen až prosinec 2014, leden až červen 2015, srpen až září 2015 a listopad až prosinec 2015, a to složením jistoty v celkové výši 43 783 274,79 Kč na depozitní účet správce daně. Proti uvedeným zajišťovacím příkazům podala žalobkyně dne 16. 12. 2016 odvolání. Odvolací řízení, která byla zahájena samostatnými podáními ve věci dotčených zajišťovacích příkazů, odvolací orgán spojil a rozhodoval o nich společně, přičemž rozhodnutím OFŘ ze dne 13. 1. 2017, č. j. 1932/17/5100-41458-711539, OFŘ odvolání žalobkyně zamítlo a potvrdilo rozhodnutí správce daně v prvním stupni. Dne 26. 1. 2017 podala žalobkyně proti rozhodnutí OFŘ ze dne 13. 1. 2017, č. j. 1932/17/5100-41458-711539, žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, přičemž se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného OFŘ, jakož i rozhodnutí mu předcházející, tj. 17 zajišťovacích příkazů ze dne 30. 11. 2016. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci žalobu rozsudkem ze dne 30. 10. 2017, č. j. 59 Af 9/2017-38, zamítl. Proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 30. 10. 2017, č. j. 59 Af 9/2017-38, podala žalobkyně dne 21. 11. 2017 kasační stížnost. NSS pro přezkoumání kasační stížnost dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, shledal, že nebyly splněny podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů a rozhodl rozsudkem ze dne 17. 10. 2018, č. j. 6 Afs 373/2017-38, o zrušení jak rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, ze dne 30. 10. 2017, č. j. 59 Af 9/2017-38,

rozhodnutí OFŘ ze dne 13. 1. 2017, č. j. 1932/17/5100-41458-711539, tak o zrušení rozhodnutí, tj. zajišťovacích příkazů Finančního úřadu pro Liberecký kraj ze dne 30. 11. 2016, č. j. 1430542/16/2609-00540-507160, č. j. 1430554/16/2609-00540-507160, č. j. 1430563/16/2609-00540-507160, č. j. 1430573/16/2609-00540-507160, č. j. 1430590/16/2609-00540-507160, č. j. 1430593/16/2609-00540-507160, č. j. 1430600/16/2609-00540-507160, č. j. 1430604/16/2609-00540-507160, č. j. 1430609/16/2609-00540-507160, č. j. 1430618/16/2609-00540-507160, č. j. 1430621/16/2609-00540-507160, č. j. 1430681/16/2609-00540-507160, č. j. 1430684/16/2609-00540-507160, č. j. 1430685/16/2609-00540-507160, č. j. 1430689/16/2609-00540-507160, č. j. 1430691/16/2609-00540-507160, a č. j. 1430694/16/2609-00540-507160, a to s odůvodněním, že zajišťovací příkazy byly vydány Finančním úřadem pro Liberecký kraj zcela svévolně a v rozporu se zákonem, neboť pro vydání zajišťovacích příkazů nebyly splněny zákonné podmínky.

40. Další splněnou podmínkou v případě řádného uplatnění nároku na náhradu škody je existence příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím a vzniklou škodou. Existence příčinné souvislosti byla žalobkyní prokázána rozhodnutím MPO ze dne 7. 3. 2017, dále stavebním povolením ze dne 10. 8. 2016 a v neposlední řadě znaleckým posudkem znaleckého ústavu Česká znalecká, a.s., ze dne 30. 6. 2021, č. 5945-18-2020, že v době, kdy došlo k vydání nezákonných zajišťovacích příkazů, se žalobkyně nacházela v průběhu příprav a realizace projektu s názvem „Revitalizace brownfield v Chrastavě na moderní výrobně skladovací areál - Wassa s.r.o.“ s celkovým rozpočtem nákladů stavby včetně DPH v souhrnné výši 690 509 409 Kč. Jednalo se o dlouhodobý projekt, jehož přípravy začaly již v roce 2015 podáním předběžné registrační žádosti o dotaci. Následně žalobkyně nechala zpracovat projektovou dokumentaci pro stavební řízení. Získala stavební povolení a činila kroky k výběru dodavatele stavby a k provádění stavebních prací. Na základě žádosti o podporu podané žalobkyní do programu Nemovitosti v rámci Operačního programu Podnikání a inovace pro konkurenceschopnost byla rozhodnutím MPO ze dne 7. 3. 2017, č. j. MPO 18363/17/61400, přiznána žalobkyní dotace na projekt reg. č. CZ.01.2.07/0.0/0.0/15_004/0000092 s názvem Revitalizace brownfield v Chrastavě na moderní výrobně skladovací areál - Wassa s.r.o. ve výši 198 881 900 Kč.
41. Jak z exekučních příkazů ze dne 30. 11. 2016, č. j. 1452619/16/2609-00540-507160, č. j. 1452698/16/2609-00540-507160, č. j. 1450843/16/2609-00540-507160, č. j. 1450857/16/2609-00540-507160, č. j. 1450862/16/2609-00540-507160, č. j. 1452293/16/2609-00540-507160, č. j. 1452360/16/2609-00540-507160, č. j. 1451080/16/2609-00540-507160, č. j. 1452523/16/2609-00540-507160, ze dne 2. 12. 2016, č. j. 1453446/16/2609-00540-507160, a ze dne 30. 11. 2016, č. j. 1452453/16/2609-00540-507160, tak ze shora citovaných znaleckých posudků a rozhodnutí bankovních ústavů, že chod žalobkyně byl negativně ovlivněn zásahem správce daně, Finančního úřadu pro Liberecký kraj, jenž vydal sérii 17 neoprávněných zajišťovacích příkazů, kterými uložil, aby žalobkyně okamžikem vydání zajišťovacích příkazů zajistila úhradu DPH, která dosud nebyla stanovena, a to složením jistoty ve výši 43 783 274,79 Kč. V důsledku vydání nezákonných zajišťovacích příkazů byla žalobkyně nucena veškeré finanční prostředky směřovat na úhradu částek stanovených zajišťovacími příkazy, v důsledku okamžitého výkonu zajišťovacích příkazů čelila žalobkyně okamžité daňové exekuci, z uvedeného důvodu tudíž nebyla schopna investovat do nového výrobního provozu, tj. do realizace projektu „Revitalizace brownfield v Chrastavě na moderní výrobně skladovací areál - Wassa s.r.o.“
42. Jak soud zjistil ze sdělení žalobkyně o nemožnosti realizace projektu ze dne 28. 7. 2017, z rozhodnutí MPO ze dne 15. 8. 2018, č. j. MPO 53814/2018, situace způsobená výlučně

vydáním zajišťovacích příkazů současně znemožnila zajištění předpokládaného bankovního financování projektu. Žalobkyně byla poskytovateli úvěru tlačena ke snižování jejího zadlužení. Na jakékoliv další bankovní financování nebyla žalobkyně schopna dosáhnout.

43. V důsledku vydání neoprávněných zajišťovacích příkazů přišla žalobkyně o status bezdlužnosti, protože správce daně evidoval nedoplatek podle zajišťovacích příkazů.
44. V důsledku vydání zajišťovacích příkazů v návaznosti na jejich bezprostřední výkon došlo k přikázání pohledávek z bankovních účtů žalobkyně, zajištění movitých i nemovitých věcí v jejím vlastnictví, a celkovému paralyzování běžného chodu společnosti. Výhradně v důsledku nezákonných zajišťovacích příkazů se žalobkyně stala ze dne na den neschopnou dostát svým závazkům.
45. Ze shora uvedených důvodů byla žalobkyně nucena odstoupit od realizace připraveného projektu, neboť v důsledku vydání zajišťovacích příkazů nemohl být řádně a včas splněn účel, na který byla dotace žalobkyni poskytnuta.
46. Jak soud zjistil z rozhodnutím MPO ze dne 15. 8. 2018, č. j. MPO 53814/2018, žalobkyni byla odňata poskytnutá dotace ve výši 198 881 900 Kč, jelikož nedošlo k naplnění řádně a včas účelu, na který byla dotace žalobkyni poskytnuta.
47. Podle § 26 OdpŠk pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem, tudíž soud postupoval podle § 2952 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění (dále jen „o. z.“) podle kterého se hradí skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Škodou zákon míní újmu, která nastala (projevuje se) v majetkové sféře poškozeného (spočívá ve zmenšení jeho majetkového stavu) a je objektivně vyjádřitelná všeobecným ekvivalentem, tj. penězi, a je tedy napravitelná poskytnutím majetkového plnění, především penězi. Za skutečnou škodu je nutno považovat takovou újmu, která znamená zmenšení majetkového stavu poškozeného oproti stavu před škodnou událostí a která představuje majetkové hodnoty, jež je nutno vynaložit k uvedení do předešlého stavu. Ušlý zisk je v podstatě ušlým majetkovým prospěchem spočívajícím v nenastalém zvětšení (rozmnožení) majetku poškozeného, které bylo možno důvodně očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí, pokud by nebylo došlo ke škodné události. Pod ušlý zisk je přitom zařazen ušlý zisk zjištělný v okamžiku zásahu škudce, stejně jako ušlý zisk v okamžiku vzniku škody neexistující, který ovšem vzniká postupem času viz. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 14. 1.2016, sp. zn. 30 Cdo 4973/2014. Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 8.2007, sp. zn. 25 Cdo 296/2006, stanovisko Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 18. 11. 1970, sp. zn. Cpj 87/70 (Rc 55/1971).
48. Jak soud zjistil ze shora provedeného dokazování, zejména ze shora citovaných znaleckých posudků, vydání 17 nezákonných zajišťovacích příkazů vedlo žalobkyni ke složení jistoty ve výši 43 783 274,79 Kč u správce daně, což zapříčinilo jednak významné omezení disponibilních prostředků žalobkyně, nutnost zajištění nových zdrojů peněžních prostředků na zajištění dalšího provozu žalobkyně odlišných od žalobkyni již získaných a nezákonnými rozhodnutími žalované opět ztracených prostředků, jednak nutnost omezení investičních aktivit žalobkyně v následujícím období, jednak snížení ochoty bank podílet se na financování projektů žalobkyně, nemožnost žalobkyně investovat do nového výrobního provozu, nemožnost realizovat projekt „Revitalizace brownfield v Chrastavě na moderní výrobně skladovací areál – Wassa s.r.o.“, v neposlední řadě nutnost odstoupit od realizace projektu, což vedlo ve svém důsledku k odnětí dotace ve výši 198 881 900 Kč. Skutečnost, že

žalobkyně byla nucena od realizace projektu odstoupit a zároveň jí byla odňata dotace, znamenala, že nedošlo k navýšení hodnoty společnosti žalobkyně o hodnotu realizovaného projektu tak, jak by se stalo, pokud by správce daně nevydal předmětné zajišťovací příkazy. Nezákonně zajišťovací příkazy představovaly zásah do pravidelného běhu společnosti, jehož přerušením byla zmařena možnost společnosti dosáhnout očekávaného majetkového přínosu ze schválené dotace, ačkoliv by ho nebyť nezákonných zajišťovacích příkazů dosáhla. Ušlý zisk žalobkyně dovozovala ze skutečnosti, že musela na základě nezákonných zajišťovacích příkazů zaplatit nezákonně vyměřené částky v souhrnné výši 43 783 274,79 Kč, přičemž uvedené prostředky jí následně chyběly na rozvoj podnikání. Žalobkyni chyběla konkrétní částka, kterou nemohla investovat, tudíž zisk jí ušlý v důsledku nerealizované investice je škodou žalobkyně. Mezi nezákonným rozhodnutím a vznikem škody je dána příčinná

souvislost, neboť nebyť nezákonných zajišťovacích příkazů škoda by nevznikla. Majetková újma byla způsobena tím, že nezákonné zajišťovací příkazy, resp. jejich výkon, zasáhl do průběhu děje vedoucího k určitému zisku, jak je dokládáno předloženým znaleckým posudkem. Vydání nezákonných zajišťovacích příkazů zabránilo žalobkyni získat majetkový prospěch, k němuž mělo reálně dojít, neboť dotace byla žalobkyni schválena, a jejímu konečnému získání zabránila výhradně situace způsobená Finančním úřadem pro Liberecký kraj, který do chodu žalobkyně negativně zasáhl vydáním a bezprostředním výkonem nezákonných zajišťovacích příkazů. Znaleckým posudkem vyčíslený ušlý zisk mohla žalobkyně důvodně očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí, pokud by nebylo došlo k nutnosti zaplacení částky 43 783 274,79 Kč na základě nezákonných zajišťovacích příkazů, protože by žalobkyně nemusela směřovat veškeré své finanční prostředky na složení jistoty podle nezákonných zajišťovacích příkazů, a mohla je využít k realizaci připraveného projektu, jak původně plánovala, a k dosažení předpokládaného zisku.

49. Soud v neposlední řadě vycházel z platné judikatury Nejvyššího soudu v rozsudku ze dne 23. 8. 2007, sp. zn. 25 Cdo 296/2006, podle kterého ušlý zisk je v podstatě ušlým majetkovým prospěchem spočívajícím v nenastalém zvětšení (rozmnožení) majetku poškozeného, které bylo možno důvodně očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí, pokud by nebylo došlo ke škodné události viz. stanovisko Nejvyššího soudu Cpj 87/70. Lze jej spojovat i s tím, že z dispozice žalobkyně byla protiprávně odňata věc, s níž nemohla po určitou dobu nakládat, a nemohla ji tak využít k dosažení předpokládaného zisku, který by jí neušel, pokud by nedošlo ke škodné události. Uvedený závěr lze vztáhnout i na peněžitou částku, kterou žalobkyně po určitou dobu postrádala z důvodu, že ji musela vynaložit na zaplacení finanční pokuty, uložené jí nezákonným rozhodnutím orgánu státu.“
50. Soud na základě provedeného dokazování a hodnocení jeho výsledků dospěl k závěru, že podmínky zák. 82/1998 Sb., jež zakládají odpovědnost státu za škodu, která byla žalobkyni způsobena nezákonnými rozhodnutími, byly naplněny, a to jak existence nezákonných rozhodnutí, vznik škody, příčinná souvislost mezi nezákonnými rozhodnutími a vzniklou škodou.
51. Žalobkyně uplatnila nárok na náhradu škody, která jí byla způsobena při výkonu veřejné moci nezákonnými rozhodnutími Finančního úřadu pro Liberecký kraj, Územního pracoviště v Turnově, zajišťovacími příkazy ze dne 30. 11. 2016, které byly pro nezákonnost zrušeny rozsudkem NSS ze dne 17. 10. 2018, č. j. 6 Afs 373/2017-38, a to náhradu škody v podobě ušlého zisku ve výši 317 820 000 Kč a nákladů, které byly žalobkyní účelně vynaloženy na zrušení nezákonných rozhodnutí ve výši 463 049,60 Kč, tj. celkem ve výši 318 283 049,60 Kč.

52. Jak soud zjistil z rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj ze dne 1. 11. 2018, č. j. 1417308/18/2609-00540-507160, o výši úroku z neoprávněného jednání správce daně, že žalobkyni byl přiznán úrok z neoprávněného jednání správce daně vydaného Finančním úřadem pro Liberecký kraj, ve výši 13 418 342 Kč.
53. Podle ustanovení § 251d zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád, v platném znění (dále jen „DŘ“), přiznat náhradu škody nebo přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu, které byly způsobeny daňovému subjektu jednáním správce daně, lze pouze v rozsahu, v jakém nevzniká úrok hrazený správcem daně.
54. Žalobkyně snížila uplatněnou škodu v podobě ušlého zisku ve výši 317 820 000 Kč o částku úroku vyplaceného správcem daně dle rozhodnutí č. j. 1417308/18/2609-00540-507160 ve výši 13 418 342 Kč.
55. Vzniklá škoda převyšuje náhradu poskytnutou ve formě úroku hrazeného správcem daně, tudíž žalobkyně požadovala rozdíl v podobě ušlého zisku ve výši 304 401 658 Kč s příslušenstvím, když žalobkyni náleží i zákonný úrok z prodlení plynoucí ode dne uplynutí lhůty pro dobrovolné zaplacení.
56. Soud vycházel z platné judikatury viz. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2005, sp. zn. 25 Cdo 2328/2004, podle které se stát podle zák. č. 82/1998 Sb. v prodlení s poskytnutím náhrady za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím nemůže ocitnout dříve, než marně uplyne lhůta šesti měsíců ode dne, kdy poškozený nárok řádně uplatnil u ústředního orgánu; ode dne následujícího po uplynutí této lhůty jej také stíhá povinnost zaplatit poškozenému též úrok z prodlení.
57. Podmínkou pro poskytnutí dotace žalobkyni bylo podle Rozhodnutí o poskytnutí dotace, že žalobkyně „nemá žádné závazky vůči orgánům veřejné správy po lhůtě splatnosti, zejména daňové nedoplatky. V důsledku nezákonných zajišťovacích příkazů, na základě kterých žalobkyni vznikl daňový nedoplatek vůči správci daně, žalobkyně přestala splňovat podmínky pro poskytnutí dotace, a proto byla nucena se schválené dotace vzdát. Nebýt zajišťovacích příkazů měla by žalobkyně status bezdlužnosti, neboť nedoplatek dle zajišťovacích příkazů byl jediným dluhem žalobkyně na daních či jiných podobných platbách.
58. Jak soud zjistil ze shora provedeného dokazování, jediným nedoplatkem žalobkyně byl právě a pouze nedoplatek vůči správci daně, tj. částka požadovaná dle nezákonných zajišťovacích příkazů. Správce daně nezákonnými zajišťovacími příkazy žalobkyni uvrhl do pozice daňového dlužníka. Do této pozice by se žalobkyně nedostala, pokud by správce daně k zajišťovacím příkazům nepřistoupil a žalobkyně by měla hradit doměřenou daň až na základě dodatečných platebních výměrů po provedené daňové kontrole. Nebýt nezákonných rozhodnutí správce daně, nečelila by žalobkyně exekuci, nebyla by v pozici osoby s daňovými nedoplatky, mohla by v plném rozsahu nakládat se svým majetkem a nemusela by odvracet nepříznivé následky pozice daňového dlužníka. Ztráta bezdlužnosti, tedy existence daňového nedoplatku způsobeného nezákonnými zajišťovacími příkazy měla přitom i další negativní dopady na schopnost žalobkyně realizovat připravený projekt. Existence nedoplatku vůči správci daně v důsledku zajišťovacích příkazů znamenala pro žalobkyni mimo jiné ztrátu příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě, který žalobkyně do doby vydání zajišťovacích příkazů pravidelně a dlouhodobě pobírala za každé čtvrtletí s ohledem na dlouhodobé zaměstnávání osob se

zdravotním postižením. V dané době se jednalo se o ztrátu příspěvků za období 4. čtvrtletí 2016 a 1. až 3. čtvrtletí 2017 v řádu milionů Kč za každé čtvrtletí, a tedy další omezení disponibilních finančních prostředků, které mohly být využity k realizaci projektu. Žalobkyně v řízení prokázala, že jí byl poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za 4. čtvrtletí 2017 podle rozhodnutí z 22. 8. 2018. Z uvedeného důkazu vyplynulo, že příspěvek byl žalobkyni přiznán právě až poté, co byla odstraněna překážka v podobě ztráty bezdlužnosti, což potvrdilo tvrzení žalobkyně, že příspěvek, který před vydáním nezákonných zajišťovacích příkazů dlouhodobě a pravidelně pobírala v řádu milionů za každé čtvrtletí, jí nebyl poskytnut v období od vydání zajišťovacích příkazů do doby odstranění překážky v podobě ztráty bezdlužnosti, přičemž nebyl poskytnut výhradně z důvodu ztráty bezdlužnosti způsobené zajišťovacími příkazy. Tedy v důsledku zajišťovacích příkazů došlo k výpadku disponibilních finančních zdrojů z příspěvku za čtyři čtvrtletí právě v období, kdy měla probíhat realizace projektu.

59. Podle § 20 odst. 2 DŘ daňový subjekt má práva a povinnosti týkající se správného zjištění a stanovení daně po dobu běhu lhůty pro stanovení daně a při placení daně po dobu, ve které lze požadovat placení nedoplatku, a to i v případech, kdy přestal být daňovým subjektem.“
60. Žalobkyně měla a má povinnost ze zákona správně stanovit a uhradit daň, přičemž v daném případě jí konkrétní práva a povinnosti vyplývaly ze zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů.
61. Správce daně se s žalobkyní dohodl na způsobu úhrady za vydané zajišťovací příkazy. Platby, jak jsou uvedeny v přehledu níže, byly provedeny i exekucí ze 2 účtů žalobkyně, jedná se o platby s příznakem „31“, 2 x 7. 12. 2016 (po nabytí právní moci exekučních příkazů) a 2 x 7. 6. 2017 (po uplynutí 6 měs. lhůty), z větší části se jednalo o platby zasílané dle dohody mezi správcem daně a jednatelem společnosti p. Mynářem.
62. Jak soud zjistil z protokolu o ústním jednání ze dne 1. 12. 2016, č. j. 1454660/16/2607-00540-506874, je v něm zaznamenána dohoda, kterou bylo ujednáno, že pokud bude žalobkyní správci daně zasílán nájem, který měla společnost, tedy žalobkyně, ze zajištěné budovy v Bělé (zajišťovací příkaz + exekuční příkaz), nebude správce daně dočasně provádět kroky v exekuci prodejem movitých a nemovitých věcí žalobkyně. Žalobkyni byl dán ze strany správce daně prostor k získání potřebných peněžních prostředků k úhradě zajišťovacích prostředků, aniž by byl ohrožen její provoz (správce daně např. zajistil pouze osobní automobily, naopak vysokozdvizné vozíky nebyly předmětem zajištění, aby nebyl ohrožen provoz žalobkyně).
63. Jak soud zjistil z úředního záznamu (ÚZ) ze dne 12. 4. 2017, č. j. 703820/17/2607-00540-506874, a ze dne 17. 5. 2017, č. j. 884706/17/2607-00540-506874, skutečnosti o zasílání splátek a jednání společnosti o zajištění finančních prostředků jsou zaznamenány např. v úředním záznamu (ÚZ) č. j. 703820/17/2607-00540-506874, ze dne 12. 4. 2017, a č. j. 884706/17/2607-00540-506874, ze dne 17. 5. 2017.
64. Žalobkyni bylo vydáno 6 x sdělení správce daně, které sloužilo jako potvrzení, že v případě uhrazení zajišťovacích příkazů dojde k zastavení exekuce a zrušení zástavních práv. Tato sdělení jsou podle žalované peněžními ústavy obvykle akceptována. Poslední velká platba ze dne 15. 8. 2017 byla z úvěru, který společnost získala od Raiffeisenbank, a tím došlo k úplné úhradě zajišťovacích příkazů.

65. Soud má za to, že na celé věci nic nemění skutečnost, že mezi stranami nebylo sporu, že celková výše nákladů na provedení záměru revitalizace podle žalobkyně činila 690 509 400 Kč, schválená dotace byla 198 881 900 Kč a vydané zajišťovací příkazy byly v celkové hodnotě 43 783 274,79 Kč, přičemž správce daně vydával žalobkyni sdělení, že pokud bude zajištěná daň uhrazena, bude zastavena nařízená exekuce a budou zrušena zástavní práva. Pro věc samu a rozhodnutí soudu je rovněž zcela bez významu se zřetelem k rozhodnutí NSS, že zajištěná daň je několikanásobně nižší než předpokládané náklady na projekt. Stejně na celé věci nic nemění skutečnost, že vlastní doměřená daň je v celkové výši 58 223 198 Kč, tj. o 14 439 923,21 Kč vyšší, než zajištěná daň. Daňovými výměry a dodatečnými daňovými výměry byla daň nakonec žalobkyni vyměřena.
66. Jak soud zjistil z Metodického pokynu zveřejněného na webových stránkách www.financnisprava.cz, posečkání úhrady daně či rozložení na splátky není automatické ani nárokové. Na webových stránkách www.financnisprava.cz je zveřejněna jak stručná informace, kdy má daňový subjekt možnost požádat, tak samotný metodický pokyn, kterým se posečkání úhrady daně nebo její rozložení na splátky řídí. V pokynu samotném je pak na str. 2 uvedeno: „Pokud daňový subjekt unese své břemeno tvrzení v tom smyslu, že žádost o posečkání obsahuje precizně popsanou skutkovou podstatu vymezenou v některém nebo více písmenech a) až e) § 156 odst. 1 DŘ, avšak daňový subjekt své tvrzení uvedené v žádosti nedoloží, a ani toto není naprosto zřejmé z daňového spisu¹, nese daňový subjekt riziko možného negativního rozhodnutí v dané věci.“ V příložené zkrácené informaci je uvedeno následující: „Daňový subjekt může z důvodu tíživé sociální či ekonomické situace požádat správce daně o posečkání úhrady daně nebo její rozložení na splátky. Právní úprava je obsažena v § 156 až § 157a DŘ. Žádost podléhá správnímu poplatku ve výši 400 Kč, a to za každý druh daně, jehož se žádost o posečkání týká. Správce daně může povolit posečkání z následujících důvodů pro podnikatele: ztráta klíčových zakázek či zaměstnanců, omezení provozuschopnosti apod. Podnikatelé pak musí doložit např.: smlouvy s obchodními partnery, doklady o povinných platbách souvisejících s provozem podnikání, atp. Obecně žadatelé musí prokázat, jaká je jejich majetková situace, a to výpisem z bankovních účtů, soupisem majetku, přehledem příjmů, přehledem výdajů apod. Podnikatelé navíc také stavem pokladny, peněžním deníkem, aktuální rozvahou, výkazem zisku a ztráty apod. Pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu § 156 odst. 1 písm. a) DŘ, např. podnikatelům by hrozila ztráta klíčových zakázek či zaměstnanců, omezení provozuschopnosti apod., je nutno doložit smlouvami s obchodními partnery, doklady o povinných platbách souvisejících s provozem podnikání. Pokud by neprodlená úhrada vedla k zániku podnikání daňového subjektu, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období - pouze pro podnikatele, § 156 odst. 1 písm. c) DŘ, velice individuální, vyžaduje komplexní ekonomickou analýzu podnikání. Finančnímu úřadu doložte veškeré podklady, které podporují Vaše tvrzení.“ Z metodického pokynu plyne, že jak posečkání tak povolení splátek je správcem daně schváleno pouze za splnění podmínek daných daňovým řádem. Ačkoliv se obvykle správce daně snaží daňovým poplatníkům vyjít vstříc, nelze předem presumovat, že žádost o povolení splátek či posečkání bude schválena, navíc „Není-li dodržena některá z podmínek rozhodnutí o posečkání, pozbývá toto rozhodnutí účinnosti ex lege uplynutím dne jejího nedodržení.“, viz str. 3 poslední odstavec metodického pokynu.
67. Škoda žalobkyni vznikla v důsledku nezákonných zajišťovacích příkazů uvedených shora, proto je nerozhodné, že následně po zrušení zajišťovacích příkazů došlo k doměření daně v daňové kontrole, když v případě zajišťovacího příkazu má daňový subjekt povinnost jej uhradit ihned, zvláště když je zajišťovací příkaz účinný a vykonatelný okamžikem jeho

vydání. Žalobkyně neměla prostor odvrátit následky bezprostředně vedené exekuce. Pokud by ale správce daně postupoval správně, tj. bez nezákonného zajišťovacího příkazu by nejprve uskutečnil nalézací řízení v obou instancích, než by mohl po žalobkyni požadovat úhradu, nedošlo by k tomu, že se žalobkyně stala osobou s evidovanými daňovými nedoplatky a osobou v exekučním řízení. Pokud byla částka daně nakonec doměřena v daňové kontrole dodatečnými platebními výměry, tak žalobkyni bylo v takovém případě ze zákona umožněno hradit danou částku v náhradní lhůtě splatnosti nikoli s okamžitou vykonatelností, na rozdíl od zajišťovacího příkazu, dále by měla žalobkyně možnost využít možností daných daňovým řádem, např. institutu posečkání daně a rozložení daně do splátek.

68. Jak soud zjistil z rozhodnutí o posečkání ze dne 7. 12. 2018, č. j. 1500636/18/2607-50050-604156, a ze sdělení finančního úřadu ze dne 14. 12. 2023, č. j. 1417307/23/2607-50050-604156 o úplném zaplacení všech daňových povinností dle rozhodnutí o posečkání ze strany žalobkyně, že nakonec došlo rozhodnutím o posečkání a žalobkyně řádně ve splátkách uhradila doměřenou daň. Je tedy zřejmé, že pokud by správce daně nevydal nezákonné zajišťovací příkazy, žalobkyně by neměla evidovány daňové nedoplatky vůči správci daně. Mohla by tak čerpat schválenou dotaci a realizovat plánovaný projekt. Na rozdíl od doměření daně v daňové kontrole nastává v případě vydání zajišťovacích příkazů naprosto odlišná situace. Pokud je v případě doměření daně, jak výše uvedeno, žalobkyni umožněno, zabránit vzniku daňového nedoplatku vůči správci daně, v případě zajišťovacího příkazu žádná taková možnost nenastává. Žalobkyně neměla žádnou možnost zabránit vzniku daňového nedoplatku, když správce daně vydal zajišťovací příkazy s okamžitou vykonatelností, bez poskytnutí jakékoliv lhůty na zaplacení. Nadto byly zajišťovací příkazy vydány se zároveň vedenou exekucí, čímž se bez možnosti toto ovlivnit stala žalobkyně okamžitě daňovým dlužníkem a navíc osobou, proti které jsou vedeny exekuce, což negativně ovlivnilo možnost bankovního financování projektu. Proto v daném případě bylo zcela nerozhodné, zda nakonec došlo k doměření daně v daňové kontrole. Škoda totiž žalobkyni vznikla nikoli v důsledku doměření daně, ale protože správce daně vydal nezákonné zajišťovací příkazy s okamžitou účinností a vykonatelností doprovázené zároveň vedenými exekucemi, jež byly rovněž Nejvyšším správním soudem shledány nezákonnými, jak rozhodl ve věci žalobkyně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2019 č. j. 2 Afs 392/2017-48. Shora uvedené vyplývá i z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 9. 6. 2022 č. j. 54 C 196/2020 – 447, ve kterém soud uvedl, že i když následně doměřená daň činila tutéž částku, jako daň vyměřená na základě zajišťovacích příkazů, bez ohledu na to, zda dodatečné platební výměry nabyly právní moci či nikoli, nelze odhlédnout od skutečnosti, že společnosti bylo na základě nezákonných zajišťovacích příkazů zabaveno zboží, se kterým nemohla po určitou dobu disponovat a nemohla tedy toto zboží řádně prodat či s ním jinak nakládat. Je tedy zcela nepodstatné, že společnost mohla disponovat s částkou, kterou měla uhradit jako daň, když žalobce, resp. společnost nemohla po určitou dobu disponovat s vlastním majetkem, který jí byl neoprávněně zadržěn.“ Tak tomu bylo i v případě žalobkyně, kdy správce daně žalobkyni neoprávněně exekučními příkazy znemožnil nakládat s jejím movitým i nemovitým majetkem, jakož i s finančními prostředky na bankovních účtech.
69. Jak soud zjistil z exekučních příkazů ze dne 30. 11. 2016, č. j. 1452619/16/2609-00540-507160, č. j. 1452698/16/2609-00540-507160, č. j. 1450843/16/2609-00540-507160, č. j. 1450857/16/2609-00540-507160, č. j. 1450862/16/2609-00540-507160, č. j. 1452293/16/2609-00540-507160, č. j. 1452360/16/2609-00540-507160, č. j. 1451080/16/2609-00540-507160, č. j. 1452523/16/2609-00540-507160; ze dne 2. 12. 2016, č. j. 1453446/16/2609-00540-507160; a ze dne 30. 11. 2016, č. j. 1452453/16/2609-00540-507160, žalobkyně nemohla svůj majetek pro existenci zajišťovacích a exekučních příkazů

využít v plném rozsahu pro připravovaný projekt. Soud má za to, že následné doměření daně nemůže legitimizovat dřívější nezákonné zajištění daně. Platí totiž, že daň byla doměřena právě až na základě dodatečných platebních výměrů, předtím neexistovalo žádné zákonně vydané rozhodnutí, které by žalobkyni ukládalo povinnost doměřenou daň uhradit. V době realizace projektu neexistovalo žádné dle zákona vydané rozhodnutí, na základě kterého by žalobkyně byla povinna státu hradit předmětnou daň. Podle § 219 DR, dlužník nesmí od okamžiku, kdy mu byl oznámen exekuční příkaz, nemovitou věc převést na jinou osobu nebo ji zatížit. Podle § 204 odst. 2 DR se sepsanými movitými věcmi nesmí dlužník nakládat.

70. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10 2018, č. j. 6 Afs 373/2017-38, jenž zrušil předmětné zajišťovací příkazy, vyplývá, že pokud by pro aplikaci § 167 odst. 1 daňového řádu postačovalo splnění předpokladu, že daň bude stanovena, vedlo by to ke zcela absurdnímu závěru, že vydat zajišťovací příkaz je možné vždy. To by pochopitelně neodpovídalo smyslu a účelu uvedené právní úpravy a ani jejímu slovnímu vyjádření. V době vydání nezákonných zajišťovacích a exekučních příkazů nebyl správce daně oprávněn jakkoli zasahovat do jejího majetku, což potvrdil rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudcích, kterými zrušil jak zajišťovací tak i exekuční příkazy. Zajišťovací příkazy pouze působí rychlejší přesun finančních prostředků do sféry státního rozpočtu. Aby však mohly být zajišťovací příkazy vydány a takto působit, je nutno splnit zákonné podmínky. Ty však v případě žalobkyně nebyly naplněny. Správce daně vydal zajišťovací příkazy neoprávněně, v rozporu se zákonem. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku zrušujícím předmětné zajišťovací příkazy: Proti obavám správce daně o dobytost daně stojí řada skutečností zdůrazněných stěžovatelem, případně zjištěných samotným správcem daně, konkrétně že žalobkyně dlouhodobě od roku 2007 podniká v oblasti vývoje a výroby obalů a logistiky, má téměř 200 zaměstnanců, dosahuje dlouhodobě měsíčních obrátů v řádech desítek milionů Kč, je kontaktní a daňové povinnosti vůči správci daně dlouhodobě plní, má stabilní a transparentní vlastnickou strukturu, nepodnikal žádné kroky směřující k vyvážení majetku či ukončení podnikatelské činnosti, není ani známo, že by měl problémy se solventností či likviditou. Zároveň disponuje poměrně rozsáhlým majetkem. Nejvyšší správní soud na rozdíl od žalované a krajského soudu v popsáných skutečnostech neshledal majetkovou nedostatečnost, faktickou předluženost ani indicie o možném vyvedení aktiv z majetku stěžovatele. Při zohlednění skutečnosti, že stěžovatel je dlouhodobě zavedeným podnikajícím subjektem se stabilní strukturou, vlastníci majetek v řádu desítek až stovek milionů Kč, s desítkami zaměstnanců, který plnil a plní své splatné daňové povinnosti, se správcem daně spolupracoval a svůj majetek neukrýval, Nejvyšší správní soud konstatoval, že správce daně v odůvodnění zajišťovacích příkazů ani žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí neprokázali odůvodněnou obavu, že daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi. K vydání zajišťovacích příkazů vůbec nemuselo dojít, pokud by správce daně postupoval v souladu s daňovým řádem. Byl to právě správce daně, který, jak bylo potvrzeno rozsudky Nejvyššího správního soudu, porušil zákon a vydal nezákonné rozhodnutí. A právě tyto nezákonné zajišťovací a exekuční příkazy způsobily žalobkyni škodu, nikoli následné doměření daně. Za vydání nezákonných zajišťovacích a exekučních příkazů nese odpovědnost výhradně správce daně. K doměření dochází až vydáním rozhodnutí o doměření daně a až nabytím právní moci rozhodnutí o doměření daně vzniká žalované nárok na finanční prostředky. V daném případě do doby právní moci rozhodnutí o doměření daně na základě proběhlé daňové kontroly nebyl správce daně oprávněn jakkoli zasahovat do majetku žalobkyně. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 392/2017 – 48 ve věci žalobkyně soud uzavřel: „S ohledem na strukturu a množství movitého a nemovitého majetku, stejně tak s ohledem na prostředky na bankovních účtech, dosahování dlouhodobého měsíčního obrátu v řádech desítek milionů Kč, letitou podnikatelskou činností, dlouhodobě řádné plnění daňových povinností vůči správci daně, stabilní a transparentní vlastnickou strukturu a zaměstnávání

téměř 200 zaměstnanců není odůvodnění bezprostředního nařízení daňové exekuce obavou z vyvádění majetku a ukončování činnosti opodstatněné. Nebylo proto vhodné ani potřebné nařídit vůči stěžovateli bezprostředně po vydání zajišťovacích příkazů daňovou exekucí prodejem nemovitého a movitého majetku.“ Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „nařízení daňové exekuce, kterou žalovaný zvolil jako prostředek k vynucení splnění povinnosti stanovené v zajišťovacích příkazech, nebylo možné ani v okamžiku vydání exekučních příkazů považovat za vhodné a potřebné ani dostatečně šetřící práva a právem chráněné zájmy stěžovatelky tak, aby ji to co nejméně zatěžovalo. Cíle správy daní bylo možno dosáhnout jinými právními prostředky, které daňový řád nabízí, a to zejména zřízením zástavního práva k nemovitostem v k. ú. Dolní Chrastava a Bělá u Turnova, které nebyly zatíženy jiným zástavním právem a dosahovaly hodnoty přes 110 milionů Kč.“ Nebýt nezákonných rozhodnutí správce daně, nečelila by žalobkyně exekuci, nebyla by v pozici osoby s daňovými nedoplatky, mohla by v plném rozsahu nakládat se svým movitým i nemovitým majetkem a nemusela by odvracet nepříznivé následky pozice daňového dlužníka. Správce daně nezákonnými zajišťovacími příkazy žalobkyni uvrhl do pozice daňového dlužníka. Do této pozice by se žalobkyně nedostala, pokud by správce daně k zajišťovacím příkazům nepřistoupil a žalobkyně by měla hradit doměřenou daň až na základě dodatečných platebních výměrů po provedené daňové kontrole, což by nemělo žádný vliv na možnost využití dotace, o kterou žalobkyně v důsledku vydání nezákonných zajišťovacích a exekučních příkazů přišla. Pro posuzovanou věc je zcela bez významu, že následně došlo k doměření daně na základě daňové kontroly. Stejně na celé věci nic nemění skutečnost, že vlastní doměřená daň je vyšší než zajištěná částka dle nezákonných zajišťovacích příkazů. Újma žalobkyni totiž nevznikla vydáním dodatečných platebních výměrů, ale právě vydáním nezákonných zajišťovacích a exekučních příkazů, které způsobily ztrátu bezdlužnosti žalobkyně a nemožnost nakládat s jejím majetkem. Zásadní je skutečnost, že správce daně v daném období učinil nezákonné rozhodnutí, ke kterému nebyl oprávněn, neboť nebyly naplněny podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů, a svým nezákonným rozhodnutím žalobkyni poškodil.

71. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017, čj. 5 Afs 27/2017-45 je za správné stanovení daně odpovědný správce daně, nikoliv daňový subjekt (srov. body 33 a 36 uvedeného rozsudku). Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku uvedl, že daň je částka číselně odrážející daňovou povinnost, kterou je povinen daňový subjekt odvést do veřejného rozpočtu. Aby mohla být daň vyměřena, je nutno ji nejdříve stanovit. Kromě daně stanovené zná daňový řád ještě termín tvrzená daň, tj. daň, kterou uvedl daňový subjekt v daňovém přiznání. Z hlediska časové posloupnosti lze hovořit tedy o dani tvrzené, stanovené, vyměřené (dále popř. doměřené). Ke stanovení daně dochází v rámci nalézacího řízení, jehož výsledkem je vždy vydání rozhodnutí, tj. platebního výměru. Jak již bylo uvedeno výše, za správné stanovení daně je odpovědný správce daně; pouze správce daně, nikoli daňový subjekt, je rovněž tím, kdo je nadán veřejnou mocí autoritativně daň (v zákonné výši) vyměřit. Na tom nic nemění ani povinnost, kterou v § 135 odst. 2 DŘ daňovému subjektu ukládá, že daňový subjekt je povinen v řádném daňovém tvrzení sám vyčíslit daň a uvést předepsané údaje, jakož i další okolnosti rozhodné pro vyměření daně.“ Za správnou aplikaci právního předpisu a výběr daně ve správné, tj. v zákonné výši, je odpovědný správce daně. Jak již bylo uvedeno výše, vyměřením daně správce daně stvrzuje výši daně, která náleží státu a o kterou se snižuje (má snížit) majetek daňového subjektu. Z tohoto pohledu nemůže být rozhodné, jakým způsobem či postupem, či v jakém „dílčím“ daňovém řízení tak správce daně učiní; rozhodné je pouze, zda postupoval při stanovení výše daně, kterou lze po daňovém subjektu požadovat, *lege artis*.“ V daném případě však správce daně zákonným způsobem nepostupoval, když vydal nezákonné zajišťovací příkazy spolu s nezákonnými exekučními příkazy, přestože k tomu nebyly splněny důvody, což bylo potvrzeno rozsudky

Nejvyššího správního soudu. Je odpovědností škůdce kompenzovat negativní následky svého protiprávního jednání. Nepřiznáním náhrady škody by došlo k nedůvodnému zvýhodnění správce daně na úkor poškozené žalobkyně.

72. Jak soud zjistil z rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 7. 3. 2017 a ze stavebního povolení ze dne 10. 8. 2016, ze závazného příslibu poskytnutí úvěru ze strany České spořitelny a.s. ze dne 22. 9. 2015, z indikativní nabídky bankovních služeb Raiffeisenbank a.s. ze dne 26. 7. 2016 a z indikativního přehledu ostatních podmínek financování ze strany Raiffeisenbank a.s., že jednání žalobkyně vedoucí k zisku se začalo naplňovat nebýt škodlivého zásahu správce daně, výsledek v podobě realizace projektu by se dostavil, neboť v době, kdy došlo k vydání nezákonných zajišťovacích příkazů, se žalobkyně nacházela v průběhu příprav a realizace projektu s názvem „Revitalizace brownfield v Chrastavě na moderní výrobně skladovací areál - Wassa s.r.o.“ Jednalo se přitom o dlouhodobý projekt, jehož přípravy začaly již v roce 2015 podáním předběžné (registrační) žádosti o dotaci, následně žalobkyně nechala zpracovat projektovou dokumentaci pro stavební řízení, získala stavební povolení a činila kroky k výběru dodavatele stavby a k provádění stavebních prací. Na základě žádosti o podporu podané žalobkyní do programu Nemovitosti v rámci Operačního programu Podnikání a inovace pro konkurenceschopnost byla rozhodnutím Ministerstva průmyslu a obchodu žalobkyni přiznána dotace ve výši 198 881 900 Kč. Žalobkyně měla zajištěno stavební povolení a financování projektu, žalobkyni byla schválena dotace, neboť bez doložení zajištění financování projektu, by dotace nebyla ani schválena. Žalobkyně měla závazně příslibeno spolufinancování realizace projektu prostřednictvím úvěru od banky. Avšak v důsledku zajišťovacích příkazů ztratila žalobkyně bezdlužnost, čímž přišla o možnost spolufinancování předpokládaného dotačního projektu, neboť podmínkou banky pro čerpání úvěru je absence vykonatelných nedoplateků vůči správci daně.
73. Jak vyplynulo z přehledu podmínek financování projektu ze strany Raiffeisenbank a.s., bylo podmínkou čerpání úvěru na financování projektu Chrastava „předložení aktuálních potvrzení o bezdlužnosti vůči finančním úřadům, správě sociálního zabezpečení a zdravotním pojišťovnam“ podle bodu 8 indikativního přehledu ostatních podmínek financování ze strany Raiffeisenbank a.s.
74. Jak soud zjistil z potvrzení o neexistenci nedoplateků od celního úřadu, OSSZ, zdravotních pojišťoven, žalobkyně do doby vydání zajišťovacích příkazů řádně a bezproblémově plnila své splatné daňové povinnosti. Nebýt zajišťovacích příkazů měla by žalobkyně status bezdlužnosti, neboť nedoplatek dle zajišťovacích příkazů byl jediným dluhem žalobkyně na daních či jiných podobných platbách. Žalobkyně soudu listinnými důkazy prokázala, že jediným nedoplatkem byl pouze nedoplatek vůči správci daně, tj. částka požadovaná dle nezákonných zajišťovacích příkazů.
75. Jak soud zjistil z oznámení o zahájení řízení ze dne 10. 2. 2017, č. j. 158157/17/2609-50522-604007, a z rozhodnutí o neposkytnutí příspěvku ze dne 17. 2. 2017, č. j. LBA-T-52/2017, že podmínkou pro poskytnutí dotace přitom dle Rozhodnutí o poskytnutí dotace je, že žalobkyně „nemá žádné závazky vůči orgánům veřejné správy po lhůtě splatnosti (zejména daňové nedoplatky a penále, nedoplatky na pojistném a na penále na veřejné zdravotní pojištění, na pojistném a penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, odvody za porušení rozpočtové kázně, atd., či další nevypořádané finanční závazky z jiných projektů financovaných z Evropských strukturálních a investičních fondů vůči orgánům, které prostředky z těchto fondů poskytují. Posečkání s úhradou závazků se přitom považují za vypořádané závazky.“ V důsledku nezákonných zajišťovacích příkazů, na

základě kterých žalobkyni vznikl daňový nedoplatek vůči správci daně, žalobkyně přestala splňovat podmínky pro poskytnutí dotace, a proto byla nucena se schválené dotace vzdát. Bezdlužnost je podmínkou jak pro čerpání dotace, tak pro čerpání úvěru, neboť podmínkou je, že daný subjekt nemá v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky. Namítá-li žalovaná, že banky nedisponují údaji o případných neuhrazených daňových povinnostech, není toto tvrzení pravdivé. V daném případě správce daně v souvislosti s nezákonnými zajišťovacími příkazy současně vydal několik exekučních příkazů na příkazání pohledávky z bankovních účtů žalobkyně. Tedy banka o daňovém nedoplatku žalobkyně v důsledku zajišťovacích příkazů byla obeznámena ještě dříve než samotná žalobkyně, a to když bankám správce daně doručil exekuční příkazy na příkazání pohledávky z bankovních účtů žalobkyně vydané současně se zajišťovacími příkazy. Tato povinnost správce daně ostatně vyplývá i z ustanovení § 190 odst. 1 DŘ, podle kterého se exekuční příkaz doručí poskytovateli platebních služeb dříve než dlužníkovi. Ztráta bezdlužnosti a existence daňového nedoplatku způsobeného nezákonnými zajišťovacími příkazy měla přitom i další negativní dopady na schopnost žalobkyně realizovat připravený projekt. S žalobkyní bylo správcem daně jediné z důvodu nedoplatku způsobeného zajišťovacími příkazy zahájeno řízení o označení žalobkyně jako nespolehlivého plátce, čímž by správce daně žalobkyni fakticky znemožnil podnikatelskou činnost. Existence nedoplatku vůči orgánům finanční správy v důsledku zajišťovacích příkazů znamenala pro žalobkyni i ztrátu příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě, který žalobkyně do doby vydání zajišťovacích příkazů pravidelně a dlouhodobě pobírala za každé čtvrtletí s ohledem na dlouhodobé zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Jak vyplývá ze znění rozhodnutí o neposkytnutí příspěvku, jediným důvodem, který znamenal neposkytnutí příspěvku, byl přitom pouze nedoplatek vůči správci daně dle zajišťovacích příkazů. Ztráta těchto příspěvků v důsledku zajišťovacích příkazů znamenala další výpadek v příjmech žalobkyně v řádu milionů Kč a další omezení disponibilních finančních prostředků, které mohly být využity k realizaci projektu.

76. Jak soud zjistil ze smlouvy o úvěru mezi Raiffeisenbank a.s. a Wassa s.r.o. ze dne 11. 8. 2017 a z kupní smlouvy mezi Wassa s.r.o. a RENWON a.s. ze dne 26. 9. 2017 o prodeji nemovitých věcí v k. ú. Chrastava II a k. ú. Dolní Chrastava, správce daně vydal zajišťovací příkazy, které byly nezákonné a částky podle zajišťovacích příkazů byly vymáhány nezákonně. Nebýt zajišťovacích příkazů, nemusela by žalobkyně směřovat své peněžní prostředky na úhradu zajišťovacích příkazů, ale mohla by je využít k realizaci plánovaného projektu. Existence nedoplatku vůči správci daně v důsledku zajišťovacích příkazů znamenala, že žalobkyně přestala splňovat podmínky pro poskytnutí dotace a rovněž jí znemožnila bankovní financování projektu. Aby mohla žalobkyně uhradit zajišťovací příkazy, jednak byla nucena směřovat veškeré disponibilní prostředky na úhradu zajišťovacích příkazů namísto do realizace projektu, a aby kompenzovala prostředky vynaložené na úhradu správcem daně nezákonně vydaných zajišťovacích příkazů, žalobkyně musela nakonec přistoupit k prodeji areálu nemovitostí v Chrastavě, kde měl být projekt s pomocí dotace realizován. V důsledku zajišťovacích a exekučních příkazů Československá obchodní banka, a.s., která žalobkyni poskytovala provozní financování, požadovala okamžité uhrazení poskytnutého úvěru. Žalobkyni se podařilo dojednat přefinancování úvěru ze strany Raiffeisenbank a.s., avšak pouze za podmínky prodeje areálu Chrastava, ve kterém měl být projekt realizován, a použití kupní ceny na uhrazení mimořádné splátky úvěru a vyplacení nezákonných zajišťovacích příkazů tak, aby došlo k zastavení exekucí vedených na základě zajišťovacích příkazů, jak vyplynulo právě ze shora citované smlouvy o úvěru uzavřené mezi Raiffeisenbank a.s. a žalobkyní, ze které vyplývá z čl. IV. odst. 1 písm. i), že podmínkou k poskytnutí úvěru na refinancování předchozího úvěru od Československé obchodní banky, a.s. je předložení kupní smlouvy na nemovitosti žalobkyně v k. ú. Chrastava

s tím, že část výtěžku z prodeje ve výši nejméně 17 mil. Kč bude použita na první splátku úvěru. Pouze v důsledku zajišťovacích a exekučních příkazů se tak žalobkyně dostala do situace, že byla nucena přistoupit k náhlému prodeji svých nemovitostí v areálu Chrastava, aby uhradila nezákonné zajišťovací příkazy a tím zastavila exekuce navazující na zajišťovací příkazy. Nuceným prodejem areálu, ve kterém měl být projekt realizován, pak byla definitivně ztracena možnost realizovat připravený dotační projekt, čímž nedošlo k navýšení hodnoty majetku žalobkyně.

77. Jak soud zjistil ze znaleckého posudku ze dne 12. 2. 2024, č. 493-23-2023 a výpovědi znalce Ing. Vítězslava Háčka, MBA, Ph.D., spočíval ušlý zisk žalobkyně v nenastalém zvětšení majetku žalobkyně, který mohla důvodně očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí, pokud by nedošlo k vydání zajišťovacích příkazů, a to ušlý zisk zjistitelný v okamžiku zásahu žalobkyně, stejně jako ušlý zisk v okamžiku vzniku škody neexistující, který vznikl postupem času. Za účelem vyčíslení ušlého zisku v návaznosti na výtky odvolacího soudu nechala žalobkyně zpracovat nový znalecký posudek nezávislým znalcem. Celkovou újmu vzniklou žalobkyni v důsledku nezákonných zajišťovacích příkazů představovaly jednak náhrada za nerealizovanou dotaci, resp. neobdržená dotace, náhrada za nevyužitou elektrickou energii z fotovoltaické elektrárny a náhrada za ušlé nájemné.
78. Základem stanovené újmy je hodnota odňaté dotace ve výši 198 881 900 Kč. Výše újmy je snížena o částku odměny ve výši 5 mil. Kč plynoucí ze smlouvy o převodu práv mezi společností RENWON a. s. a žalobkyní ze dne 26. 9. 2017. Předmětem převodu práv byla zejména úplná projektová dokumentace k revitalizaci výrobně skladovacího areálu v Chrastavě. Žalobkyně by realizací projektu zvýšila hodnotu majetku v podobě areálu v Chrastavě v celkové hodnotě projektu 690 509 409 Kč. Dotace zvyšuje hodnotu majetku, resp. majetek se zvyšuje o částku dotace, když finance z dotace jsou promítnuty do stavebního díla, které se následně ocení tržní hodnotou. Odnětím dotace nedošlo k navýšení tržní hodnoty majetku žalobkyně o hodnotu realizovaného projektu. Nemožnost čerpat dotaci z ekonomicko majetkového pohledu snížilo hodnotu žalobkyně. Příjemce dotace následně disponuje celým majetkem. Existence nedoplatku vůči správci daně v důsledku nezákonných zajišťovacích příkazů a současné znemožnění nakládat s majetkem žalobkyně v důsledku zajišťovacích a exekučních příkazů znamenaly nemožnost řádné a včasné realizace projektu, tj. nemožnost splnění účelu, na který byla dotace poskytnuta. Skutečnost, že žalobkyně byla nucena od realizace projektu odstoupit a zároveň jí byla odňata dotace, znamená, že nedošlo k navýšení hodnoty majetku žalobkyně o hodnotu realizovaného projektu tak, jak by se stalo, pokud by správce daně nevydal předmětné zajišťovací příkazy. Nezákonné zajišťovací a exekuční příkazy představovaly zásah do pravidelného běhu žalobkyně, jehož přerušením byla zmařena možnost žalobkyně dosáhnout očekávaného majetkového přínosu. Nebýt nezákonných zajišťovacích a exekučních příkazů, neexistovala žádná skutečnost, která by mohla zabránit řádnému dokončení projektu. Žalobkyně měla zajištěny veškeré předpoklady pro realizaci projektu. Nebýt nezákonných zajišťovacích a exekučních příkazů, projekt by byl řádně dokončen tak, jak bylo v čase předpokládáno a od června 2018 mohl být výrobně skladovací areál využíván. Soud vyšel z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2022, sp. zn. 23 Cdo 2854/2021, ve kterém Nejvyšší soud opětovně potvrdil své předchozí rozhodnutí v této otázce, v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 6. 2018, sp. zn. 32 Cdo 826/2018, v němž je uvedeno, že ušlým ziskem může být i neobdržená (část) dotace, pokud by žalobce měl zajištěny veškeré předpoklady pro tzv. pravidelný běh věcí a do tohoto děje vedoucího k získání dotace (majetkového prospěchu) zasáhlo protiprávní jednání škůdce viz. rovněž usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 7. 2017, sp. zn. 25 Cdo 3296/2017.

79. Dále součástí plánovaného projektu byla realizace fotovoltaické elektrárny, když střecha všech objektů v plánovaném areálu byla navržena plochá s využitím pro FVE, kdy vyrobená elektrická energie měla být ihned spotřebována v areálu. Projekt revitalizace areálu Chrastava předpokládal výrobu vlastní elektrické energie v odhadovaném objemu 425 390 kWh. Nerealizací projektu přišla žalobkyně o možnost realizace úspor nákladů na elektrickou energii. Ujma představuje hodnotu nerealizovaných úspor při výrobě vlastní elektrické energie po odečtení nákladů na výstavbu fotovoltaické elektrárny. Ušlý zisk z nerealizace fotovoltaické elektrárny vyčíslený za období od června 2018, kdy měl být uveden do provozu areál Chrastava, do ledna 2024 činil dle znaleckého posudku částku 5 817 600 Kč, přičemž ohledně konkrétního vyčíslení žalobkyně odkazuje na předložený znalecký posudek.
80. Areál Chrastava dle připraveného projektu měl být dokončen v červnu 2018. Od června 2018 bylo plánováno užívat nebytové prostory ve vybudovaném areálu. Vzhledem k nerealizaci projektu je ušlý zisk představován ztrátou z neuzavřených nájemních smluv. Prostory v dokončeném areálu byly pronajaty dle nájemní smlouvy ze dne 24. 7. 2018 se současným vlastníkem areálu v Chrastavě za částku 107,50 Kč/m² bez DPH za sklady a 225,50 Kč/m² bez DPH za kanceláře při výměře prostorů 19316,75 m² (z toho tvoří 18915,51 m² sklady a 401,24 m² kanceláře). Ušlý zisk představující ušlé nájemné za období červen 2018 až leden 2024 po zohlednění inflace činí dle znaleckého posudku částku 156.929.000,- Kč, přičemž ohledně konkrétního vyčíslení žalobkyně odkazuje na předložený znalecký posudek.
81. Dle znaleckého posudku znalec vyčísлил ušlý zisk za období červen 2018 až leden 2024 v celkové výši 356 618 500 Kč. Žalobkyně uplatnila svůj nárok na náhradu ušlého zisku toliko ve výši 317 820 000 Kč. Žalobkyni byl na základě rozhodnutí č. j. 1417308/18/2609-00540-507160 ze dne 1. 11. 2018 o výši úroku z neoprávněného jednání správce daně vydaného Finančním úřadem pro Liberecký kraj přiznán úrok z neoprávněného jednání správce daně ve výši 13 418 342 Kč. Žalobkyně tedy v souladu s ust. § 251d DŘ, snížila uplatněnou škodu v podobě ušlého zisku ve výši 317 820 000 Kč o částku úroku z neoprávněného jednání správce daně vyplaceného správcem daně dle rozhodnutí č. j. 1417308/18/2609-00540-507160 ve výši 13 418 342 Kč. Žalobkyně tedy v žalobě požadovala peněžitou náhradu ušlého zisku v celkové výši 304 401 658 Kč.
82. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2005, sp. zn. 25 Cdo 2328/2004, v prodlení s poskytnutím náhrady za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím se stát nemůže ocitnout dříve, než marně uplyne lhůta šesti měsíců ode dne, kdy poškozený nárok řádně uplatnil u ústředního orgánu. Ode dne následujícího po uplynutí této lhůty jej také stíhá povinnost zaplatit poškozenému též úrok z prodlení. Žalobkyni proto náleží i zákonný úrok z prodlení, plynoucí ode dne uplynutí lhůty pro dobrovolné zaplacení. Žádost byla podána dne 3. 8. 2021, přičemž lhůta pro zaplacení činila 6 měsíců a uplynula dne 3. 2. 2022.
83. Jak soud zjistil z rozhodnutí o posečkání daně ze dne 7. 12. 2018, č. j. 1500636/18/2607-50050-604156 a ze shora citovaných platebních výměrů a dodatečných platebních výměrů a z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2022, č. j. 31 Af 45/2019-106, žalobkyni byla daň následně stanovena v rámci daňové kontroly dodatečnými platebními výměry.
84. Soud zamítl jako nadbytečný důkaz výsledkem svědka Ing. Zdeňka Volfa, zaměstnanec společnosti Raiffeisenbank a.s., jenž připravoval a podepsal závaznou nabídku financování ze strany společnosti Česká spořitelna a.s. ze dne 22. 9. 2015, svědka Bc. Jana Wambacha, který připravoval a podepsal indikativní nabídku financování projektu Chrastava ze strany společnosti Raiffeisenbank a.s., svědka Ing. Zdeňka Urbana, daňového poradce žalobkyně,

jenž se spolupodílel na přípravě financování projektu Chrastava, účastníka řízení Petra Mynáře, když má za to, že z dosud provedeného dokazování dostatečně vyplynul skutkový stav věci.

85. Soud vzal zřetel na rozdíl, kdy je daň vyměřena platebním výměrem v daňové kontrole a kdy je částka k zajištění dosud nestanovené daně požadována na základě zajišťovacího příkazu. Pokud byla částka nakonec doměřena v daňové kontrole dodatečnými platebními výměry, tak žalobkyni bylo v takovém případě ze zákona umožněno hradit danou částku v náhradní lhůtě splatnosti nikoli s okamžitou vykonatelností, na rozdíl od zajišťovacího příkazu, dále měla žalobkyně možnost využít možností daných daňovým řádem, např. institutu posečkáni daně, rozložení daně do splátek, k čemuž nakonec došlo, což by žalobkyni v konečném důsledku umožnilo, že v případě doměření daně na základě daňové kontroly neměla evidovány daňové nedoplatky vůči správci daně. Uvedené potvrzuje i skutečnost, že správce daně následně poté, co byla daň doměřena v rámci daňové kontroly, rozhodl o posečkáni a rozložení úhrady doměřené daně a příslušenství daně na splátky z důvodu podle § 156 odst. 1 písm. d) DŘ, tj. z důvodu nemožnosti vybrat daň od žalobkyně najednou. V rozhodnutí o posečkáni úhrady daně správce daně uvedl, že „Povolení zaplacení daně ve splátkách se pro potřeby vybrání daně jeví vzhledem k aktuální majetkové situaci daňového subjektu jako nejefektivnější způsob vybrání daně.“ Je s podivem, že ačkoliv správce daně uznává, jak vyplývá z rozhodnutí o posečkáni daně, že u žalobkyně není možno vybrat částku v řádu desítek milionů Kč najednou, tak i přesto správce daně přistoupil u žalobkyně k vydání zajišťovacích příkazů, podle kterých žalobkyni uložil, aby najednou okamžikem vydání těchto zajišťovacích příkazů zajistila úhradu daně z přidané hodnoty, která ke dni vydání zajišťovacích příkazů ještě nebyla stanovena, složením jistoty ve výši 43 783 274,79 Kč na depozitní účet správce daně. Správce daně si tak vědom, že žalobkyni způsobí vydáním zajišťovacích příkazů škodu, neučinil ničeho k odvrácení škodlivého následku zajišťovacích příkazů. Na rozdíl od doměření daně v daňové kontrole nastává v případě vydání zajišťovacích příkazů naprosto odlišná situace. Pokud je v případě doměření daně, jak výše uvedeno, žalobkyni umožněno, zabránit vzniku daňového nedoplatku vůči správci daně, v případě zajišťovacího příkazu žádná taková možnost nenastává. Žalobkyně neměla žádnou možnost zabránit vzniku daňového nedoplatku, když správce daně vydal zajišťovací příkazy s okamžitou vykonatelností, bez poskytnutí jakékoliv lhůty na zaplacení. Nadto byly zajišťovací příkazy vydány se zároveň vedenou exekucí, čímž se bez možnosti toto ovlivnit stala žalobkyně daňovým dlužníkem, osobou v exekučním řízení a ztratila bezdlužnost vůči správci daně. Proti dodatečnému platebnímu výměru se lze bránit podáním odvolání. Přestože tento opravný prostředek nemá odkladný účinek ve vztahu k vykonatelnosti dodatečného platebního výměru, má de facto stejné účinky, neboť podáním odvolání dochází k posunutí splatnosti částky, která byla správcem daně vyměřena (doměřena) nad rámec tvrzení daňového subjektu. Jedná se o tzv. náhradní lhůtu splatnosti pro zaplacení rozdílu mezi daní tvrzenou daňovým subjektem a daní vyměřenou (doměřenou) správcem daně. To znamená, že pokud daňový subjekt napadne (dodatečný) platební výměr odvoláním, bude předmětný rozdíl na dani splatný a vykonatelný až 15 dní po právní moci rozhodnutí o odvolání, tj. 15 dní po doručení rozhodnutí o odvolání. Institut posečkáni je nárokový v tom smyslu, že pokud poplatník splní podmínky uvedené v ustanovení § 156 DŘ, musí mu správce daně rozložení úhrady povolit. Správní uvážení správce daně se omezuje toliko na posouzení splnění či nesplnění těchto zákonných podmínek. Správce daně tak nezákonnými zajišťovacími příkazy žalobkyni uvrhl do pozice daňového dlužníka. Do této pozice by se žalobkyně nedostala, pokud by správce daně k zajišťovacím příkazům nepřistoupil a žalobkyně by měla hradit doměřenou daň až na základě dodatečných platebních výměrů po provedené daňové kontrole, což by nemělo žádný vliv na možnost získání dotace. Žalobkyně musela směřovat veškeré disponibilní prostředky na úhradu

okamžitě vykonatelných zajišťovacích příkazů. Přitom je nesporné, že tyto zajišťovací příkazy byly nezákonné, což bylo potvrzeno rozsudkem NSS č. j. 6 Afs 373/2017-38. Žalobkyně byla nucena hradit v daném období částky podle nezákonných rozhodnutí, k čemuž by v daném období povinna nebyla, nebýt vydání nezákonných zajišťovacích příkazů.

86. Pokud šlo o povahu zajišťovacího příkazu s vykonatelností v okamžiku jejich vydání, byly žalobkyni doručovány zároveň s exekučními příkazy, které byly odůvodněny tím, že žalobkyně nezaplatila správci daně vykonatelné nedoplatky uvedené v zajišťovacích příkazech. Správce daně v jednom okamžiku stanovuje daňovému subjektu povinnost, která je zároveň bezprostředně po něm vymáhána, aniž by měl jakýkoliv prostor k jejímu dobrovolnému splnění. Daňová exekuce navazující na vydání zajišťovacího příkazu v praxi vede ke stavu, že „daňovému subjektu působícímu na trhu několik let, zaměstnávajícímu desítky lidí, který po celou dobu své existence řádně a včas platí daně, jakož i plní ostatní daňové povinnosti, mohou být náhle zabaveny všechny prostředky (peníze, automobily, skladové zboží atd.), čímž se dostane do druhotné platební neschopnosti, a tím je jeho ekonomická činnost v podstatě ukončena. Mimoto už samotný zajišťovací příkaz uvádí daňový subjekt do postavení tzv. nespolehlivého plátce daně, což může negativně ovlivnit jeho podnikatelskou činnost. Snadno totiž může zapříčinit likvidaci daňového subjektu, a to i přesto, že zajišťovací příkaz má prozatímní charakter za účelem zajištění potenciálního daňového nedoplatku a daňový subjekt má mnohdy i vůči daňový nedoplatek, byť postupně ve splátkách, dobrovolně zaplatit bez nařízení daňové exekuce, pokud by o této své povinnosti ovšem věděl. Následek nařízení exekuce, a v tomto případě dokonce i nařízení prodeje nemovitých věcí, pokud by došlo k jeho realizaci, zpravidla nebude už nikdy možné zcela napravit uvedením v předešlý stav a jediný způsob, jak jej napravit, je finanční kompenzace.
87. Jak soud zjistil z provedeného dokazování, zajišťovací příkazy byly vykonatelné okamžikem doručení žalobkyni, přestože daňový řád zná i zajišťovací příkaz se stanovením lhůty pro splnění, správce daně však vydal zajišťovací příkazy bezprostředně vykonatelné, tj. žalobkyni byla uložena povinnost složit stanovenou částku 43 783 274,79 Kč na depozitní účet správce daně ihned po oznámení zajišťovacího příkazu, což fakticky nemohla žalobkyně ani splnit, přičemž spolu se zajišťovacími příkazy byly na žalobkyni bezdůvodně uvaleny i exekuční příkazy.
88. Ze samotného rozsudku NSS ze dne 28. 3. 2019, č. j. 2 Afs 392/2017-48 vyplynulo, že měla-li žalobkyně uhradit ihned částku přes 43 mil. Kč a zároveň byla uvedená částka vymáhána masivní bezdůvodnou exekucí, je zcela absurdní a nemístné hovořit o „dání prostoru k získání potřebných peněžních prostředků k úhradě. I exekuční příkazy vydané správcem daně k vymáhání zajišťovacích příkazů byly shledány NSS nezákonnými, jak rozhodl ve věci žalobkyně NSS v rozsudku ze dne 28. 3. 2019, č. j. 2 Afs 392/2017-48.
89. Jak soud zjistil z příslibu poskytnutí úvěru ze dne 22. 9. 2015, žalobkyně měla příslibeno spolufinancování realizace projektu prostřednictvím úvěru, avšak v důsledku zajišťovacích příkazů ztratila bezdlužnost, čímž přišla o možnost spolufinancování předpokládaného dotačního projektu, neboť podmínkou banky pro čerpání úvěrů byla absence vykonatelných nedoplatků vůči správci daně. Žalobkyně přitom měla na realizaci projektu přísliben úvěr v rozsahu 300 mil Kč.

90. Jak soud zjistil z potvrzení o neexistenci nedoplatků od celního úřadu, OSSZ, zdravotních pojišťoven, žalobkyně do doby vydání zajišťovacích příkazů řádně a bezproblémově plnila své splatné daňové povinnosti. Nebýt zajišťovacích příkazů měla by žalobkyně status bezdlužnosti, neboť nedoplatek dle zajišťovacích příkazů byl jediným dluhem žalobkyně na daních či jiných podobných platbách. Žalobkyně soudu již doložila potvrzení o neexistenci nedoplatků od celního úřadu, ČSSZ a zdravotních pojišťoven, z čehož vyplývá, že jediným nedoplatkem byl pouze nedoplatek vůči správci daně, tj. částka požadovaná dle nezákonných zajišťovacích příkazů.
91. Jak soud zjistil z oznámení o zahájení řízení ze dne 10. 2. 2017, č. j. 158157/17/2609-50522-604007, podmínkou pro poskytnutí dotace přitom dle rozhodnutí o poskytnutí dotace je, že žalobkyně nemá žádné závazky vůči orgánům veřejné správy po lhůtě splatnosti (zejména daňové nedoplatky a penále, nedoplatky na pojistném a na penále na veřejné zdravotní pojištění, na pojistném a penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, odvody za porušení rozpočtové kázně, atd., či další nevypořádané finanční závazky z jiných projektů financovaných z Evropských strukturálních a investičních fondů vůči orgánům, které prostředky z těchto fondů poskytují. Posečkání s úhradou závazků se přitom považují za vypořádané závazky. V důsledku nezákonných zajišťovacích příkazů, na základě kterých žalobkyni vznikl daňový nedoplatek vůči správci daně, žalobkyně mimo jiné přestala splňovat podmínky pro poskytnutí dotace a byla nucena se schválené dotace vzdát.
92. Jak soud zjistil z rozhodnutí o neposkytnutí příspěvku ze dne 17. 2. 2017, č. j. LBA-T-52/2017, ztráta bezdlužnosti a existence daňového nedoplatku způsobeného nezákonnými zajišťovacími příkazy měla přitom i další negativní dopady na schopnost žalobkyně realizovat dotační projekt. S žalobkyní bylo správcem daně jediné z důvodu nedoplatku způsobeného zajišťovacími příkazy zahájeno řízení o označení žalobkyně jako nespolehlivého plátce, čímž by správce daně žalobkyni fakticky znemožnil podnikatelskou činnost. Existence nedoplatku vůči orgánům finanční správy v důsledku zajišťovacích příkazů znamenala pro žalobkyni i ztrátu příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě, který žalobkyně do doby vydání zajišťovacích příkazů pravidelně a dlouhodobě pobírala za každé čtvrtletí s ohledem na dlouhodobé zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Jediným důvodem, který znamenal neposkytnutí příspěvku, byl přitom pouze nedoplatek vůči správci daně dle zajišťovacích příkazů. Ztráta těchto příspěvků v důsledku zajišťovacích příkazů znamenala další výpadek v příjmech žalobkyně v řádu milionů Kč a další omezení disponibilních prostředků, které mohly být využity k realizaci projektu.
93. Jak soud zjistil z kupní smlouvy uzavřené mezi žalobkyní a společností RENWON a.s. ze dne 26. 9. 2017, která se týkala prodeje nemovitých věcí v k. ú. Chrastava II a k. ú. Dolní Chrastava, sdělení správcem daně, že v případě uhrazení zajišťovacích příkazů, dojde k zastavení exekuce, bylo bez významu, neboť nijak nemohlo odvrátit nepříznivý následek zajišťovacích příkazů. Nebýt vydání nezákonných zajišťovacích příkazů, nemusela žalobkyně vůbec směřovat své peněžní prostředky na jejich úhradu a nemusela by ani odvracet současně nařízenou exekuci. Aby mohla žalobkyně uhradit zajišťovací příkazy, jednak byla nucena směřovat veškeré disponibilní prostředky na úhradu zajišťovacích příkazů, čímž jí tedy nezbývalo na investice do realizace projektu a jednak aby kompenzovala prostředky vynaložené na úhradu správcem daně nezákonně vydaných zajišťovacích příkazů, žalobkyně musela přistoupit k prodeji areálu nemovitostí v Chrastavě, kde měl být projekt s pomocí dotace realizován na základě kupní smlouvy mezi žalobkyní a společností RENWON a.s. ze dne 26. 9. 2017 o prodeji nemovitých věcí v k.ú. Chrastava II a k.ú. Dolní Chrastava. Skutečnost, že žalobkyně platila částku stanovenou v zajišťovacích příkazech postupně,

nebylo projevem dobré vůle správce daně, ani způsobené závazným rozhodnutím správce daně, neboť správce daně nezrušil povinnost uloženou nezákonnými zajišťovacími příkazy, tj. povinnost uhradit celou stanovenou částku okamžitě a najednou. Žalobkyně neustále čelila exekuci a hrozbě rozprodeje jejího majetku. Aby odvrátila svoji úplnou likvidaci ze strany správce daně, tak na úhradu zajišťovacích příkazů platila po částech dle svých možností, co mohla, neboť nebyla schopná vymáhanou povinnost v řádu desítek milionů Kč uhradit najednou. Pokud správce daně nezávazně přislíbil, že nebude dočasně provádět kroky v exekuci prodejem movitých a nemovitých věcí žalobkyně a přistoupil na splátky, nic to nemění na škodách, které byly žalobkyni vydáním zajišťovacích příkazů způsobeny, jelikož stále existoval vykonatelný nedoplatek dle zajišťovacích příkazů, který byl správcem daně vymáhán, a žalobkyně byla v pozici daňového dlužníka v exekuci se všemi souvisejícími negativními dopady. Příslib správce daně jednak pouze odvrátil ještě větší škody a totální likvidaci žalobkyně a jednak nezávazný příslib správce daně nepředstavoval pro žalobkyni žádnou jistotu. Jak soud zjistil v rozsudku NSS č. j. 2 Afs 392/2017-48, správce daně sic odvrátil úplnou likvidaci žalobkyně, což ale ještě neznamená, že by se tím stala exekuce přiměřenou. Žalobkyně dne 1. 12. 2016 přeměrovala žalované na její účet částku 14 471 EUR měsíčně plynoucí z pronájmu nemovitostí. Na základě toho přistoupila žalovaná na dohodu, že prozatím nedojde k výkonu nařízené daňové exekuce prodejem nemovitostí. Dohoda závisející pouze na vůli žalované, aby exekuce dočasně nebyla vykonána, nemůže být zohledněna jako prvek přiměřenosti nařízené daňové exekuce, jelikož dohoda, byť zanesená v protokolu a správním spisu, není dostatečnou zárukou pro žalobkyni, že trvajících exekuční řízení a exekučními příkazy nařízená exekuce prodejem nemovitých věcí nebude v důsledku změny názoru žalované kdykoliv v budoucnu vykonána. Žalovaná se snaží vzbudit dojem, že v rámci vymáhání zajišťovacích příkazů žalobkyni vyšla vstříc, přitom pomíjí skutečnost, že exekuce vůbec neměla být vedena, jelikož exekuční příkazy, jakož i samotné zajišťovací příkazy, byly vydány nezákonně. Nebýt nezákonných rozhodnutí správce daně, nečelila by žalobkyně exekuci a nebyla by v pozici osoby s daňovými nedoplatky a nemusela by odvracet nepříznivé následky pozice daňového dlužníka. Podle citovaného rozsudku NSS č. j. 2 Afs 392/2017-48, vzhledem ke struktuře a množství movitého a nemovitého majetku, stejně tak s ohledem na prostředky na bankovních účtech, dosahování dlouhodobého měsíčního obrátu v řádech desítek milionů Kč, letitou podnikatelskou činností, dlouhodobě řádné plnění daňových povinností vůči správci daně, stabilní a transparentní vlastnickou strukturu a zaměstnávání téměř 200 zaměstnanců není odůvodnění bezprostředního nařízení daňové exekuce obavou z vyvádění majetku a ukončování činnosti opodstatněné. Nebylo proto vhodné ani potřebné nařídit vůči stěžovatelce bezprostředně po vydání zajišťovacích příkazů daňovou exekuci prodejem nemovitého a movitého majetku. NSS dospěl k závěru, že nařízení daňové exekuce, kterou žalovaná zvolila jako prostředek k vynucení splnění povinnosti stanovené v zajišťovacích příkazech, nebylo možné ani v okamžiku vydání exekučních příkazů považovat za vhodné a potřebné ani dostatečně šetřící práva a právem chráněné zájmy stěžovatelky tak, aby ji to co nejméně zatěžovalo. Cíle správy daní bylo možno dosáhnout jinými právními prostředky, které daňový řád nabízí, a to zejména zřízením zástavního práva k nemovitostem v k. ú. Dolní Chrastava a Bělá u Turnova, které nebyly zatíženy jiným zástavním právem a dosahovaly hodnoty přes 110 milionů Kč. Zcela absurdní a nesprávná je domněnka žalované, že doměřená daň měla být odvedena dle jejího názoru do státního rozpočtu již dříve, než byla doměřena a proto daně prostředky žalobkyni dle názoru žalované fakticky nenáležely. Daň byla doměřena právě až na základě dodatečných platebních výměrů, předtím neexistovalo žádné zákoně vydané rozhodnutí, které by žalobkyni ukládalo povinnost doměřenou daň uhradit. V době realizace projektu neexistovalo žádné dle zákona vydané rozhodnutí, na základě kterého by žalobkyně byla povinna státu hradit předmětnou daň. Daň je částka číselně odrážející daňovou povinnost, kterou je povinen daňový subjekt odvést do veřejného rozpočtu. Aby mohla být daň

vyměřena, je nutno ji nejdříve stanovit, k čemuž dochází v rámci nalézacího řízení, jehož výsledkem je vždy vydání rozhodnutí, tj. platebního výměru. Za správné stanovení daně je odpovědný správce daně. Pouze správce daně, nikoli daňový subjekt, je rovněž tím, kdo je nadán veřejnou mocí autoritativně daň v zákonné výši vyměřit. Na tom nic nemění ani povinnost, kterou daňový řád v § 135 odst. 2 daňovému subjektu ukládá: „Daňový subjekt je povinen v řádném daňovém tvrzení sám vyčíslit daň a uvést předepsané údaje, jakož i další okolnosti rozhodné pro vyměření daně.“ Za správnou aplikaci právního předpisu a výběr daně ve správné, tj. v zákonné výši, je odpovědný správce daně. Až vyměřením daně správce daně stvrzuje výši daně, která náleží státu a o kterou se snižuje (má snížit) majetek daňového subjektu. V daném případě do doby vyměření daně na základě proběhlé daňové kontroly nebyl správce daně oprávněn jakkoli zasahovat do majetku žalobkyně. Ještě před tím, než správce daně ukončil daňovou kontrolu a daň stanovil, však vydal předmětné nezákonné zajišťovací příkazy, kterými neoprávněně požadoval po žalobkyni složením jistoty zajistit v té době dosud nestanovenou daň. Byl to správce daně, který na základě nezákonných zajišťovacích příkazů odňal žalobkyni prostředky, které musela vynaložit na úhradu nezákonných zajišťovacích příkazů. Byl to správce daně, kterému nenáleželo právo disponovat s prostředky žalobkyně, které nezákonně odňal na základě zajišťovacích příkazů, jelikož v době jejich zaplacení neexistovalo žádné zákonně vydané rozhodnutí, které by správci daně právo na tyto prostředky přiznalo.

94. Soud vzal zřetel na závěry Nejvyššího soudu v rozsudku sp. zn. 25 Cdo 296/2006, podle něhož ušlý zisk lze spojovat i s tím, že z dispozice poškozeného byla protiprávně odňata věc, s níž nemohl po určitou dobu nakládat, a nemohl ji tak využít k dosažení předpokládaného zisku. Tento závěr lze vztáhnout i na peněžitou částku, kterou poškozený po určitou dobu postrádal z důvodu, že ji musel vynaložit na zaplacení finanční pokuty, uložené mu nezákonným rozhodnutím orgánu státu.
95. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2009, sp. zn. I. ÚS 3109/08, vyplývá, že o vztah příčinné souvislosti mezi protiprávním úkonem a škodou jde v situacích, vznikla-li škoda následkem protiprávního úkonu, což znamená, že protiprávní úkon a škoda jsou ve vzájemném poměru příčiny a následku. Obecně pak platí, že příčinná souvislost je dána tehdy, jestliže je škoda podle obecné povahy, obvyklého chodu věcí a zkušeností adekvátním důsledkem protiprávního úkonu nebo škodní události. Současně se musí prokázat, že škoda by nebyla nastala bez této příčiny.
96. Je-li doloženo, že nebýt protiprávního úkonu, ke škodě by nedošlo, je tato podmínka ve své podstatě splněna, jinými slovy, příčinou vzniku škody může být jen ta okolnost, bez jejíž existence by škodný následek nevznikl. Přitom zjištění existence příčinné souvislosti mezi vznikem škody a protiprávním úkonem je otázkou skutkovou. Právním posouzením je otázka určení těch právních skutečností, mezi nimiž je třeba vztah příčinné souvislosti zjišťovat. Z hlediska naplnění příčinné souvislosti to znamená, že nemůže stačit obecná úvaha o možných následcích jednání škůdce či pouhé připuštění možnosti vzniku škody v důsledku jeho protiprávního jednání. O vztah příčinné souvislosti jde tehdy, vznikla-li konkrétní majetková újma následkem konkrétního protiprávního úkonu škůdce; příčinou vzniku škody může být jen takové protiprávní jednání, bez něhož by škodný následek nenastal. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 2004, sp. zn. 25 Cdo 1462/2003, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 1. 2006, sp. zn. 25 Cdo 818/2005).
97. Správce daně vydal zajišťovací příkazy, které byly nezákonné a částky podle zajišťovacích příkazů byly vymáhány nezákonně. Nebýt zajišťovacích příkazů, nemusela by žalobkyně

směřovat své peněžní prostředky na úhradu zajišťovacích příkazů, ale mohla by je využít k realizaci plánovaného projektu.

98. Existence nedoplatku vůči správci daně v důsledku zajišťovacích příkazů znamenala, že žalobkyně přestala splňovat podmínky pro poskytnutí dotace a rovněž negativně ovlivnila ochotu bank podílet se na financování realizace projektu. Potřeba kompenzace prostředků vynaložených na úhradu zajišťovacích příkazů si vynutila i prodej samotného areálu nemovitostí v Chrastavě, ve kterém měl být předmětný projekt s dotací realizován. To vše v souhrnu s důvody uvedenými v žalobě znamenalo nemožnost řádné a včasné realizace projektu, tj. nemožnost splnění účelu, na který byla dotace poskytnuta. Skutečnost, že žalobkyně byla nucena od realizace projektu odstoupit a zároveň jí byla odňata dotace, znamená, že nedošlo k navýšení hodnoty žalobkyně o hodnotu realizovaného projektu tak, jak by se stalo, pokud by správce daně nevydal předmětné zajišťovací příkazy. Nezákonné zajišťovací příkazy představovaly zásah do pravidelného běhu žalobkyně, jehož přerušením byla zmařena možnost žalobkyně dosáhnout očekávaného majetkového přínosu ze schválené dotace.
99. Soud žalobě vyhověl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku, když vzal v řízení za prokázané v rámci provedeného dokazování, že správce daně žalobkyni neoprávněně exekučními příkazy znemožnil nakládat s jejím nemovitým majetkem. Navíc došlo k postižení finančních prostředků na bankovních účtech žalobkyně, která nemohla svůj majetek pro existenci zajišťovacích a exekučních příkazů využít v plném rozsahu pro připravovaný projekt, když přímo ze zákona, konkrétně např. z § 219 DR vyplývá, že dlužník nesmí od okamžiku, kdy mu byl oznámen exekuční příkaz, nemovitou věc převést na jinou osobu nebo ji zatížit. Je zcela nepochybné, že exekučními příkazy byly postiženy finanční prostředky na bankovních účtech, movité i nemovité věci. Exekuce byla vedena nezákonně podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci žalobkyně č. j. 2 Afs 392/2017-48, který exekuční příkazy jako nezákonné zrušil, když uvedl, že správce daně nebyl oprávněn k takovému masivnímu negativnímu zásahu do chodu žalobkyně. I když pravděpodobnost doměření daně byla poměrně vysoká, nebyl správce daně v případě žalobkyně oprávněn zajišťovací příkazy vydat, a to ani v případě, že by žalobkyně uvedla v daňovém přiznání nesprávné údaje. K vydání zajišťovacích příkazů nebyly splněny zákonné podmínky. A právě nezákonné zajišťovací a exekuční příkazy způsobily žalobkyni škodu, nikoli rozhodnutí o doměření daně. Odpovědnost nese výhradně správce daně. Žalobkyně v řízení prokázala, že prodej areálu byl vynucen podmínkou banky v důsledku zajišťovacích příkazů, když v důsledku zajišťovacích a exekučních příkazů Československá obchodní banka, a.s., která žalobkyni poskytovala provozní financování, požadovala okamžité uhrazení poskytnutého úvěru. Žalobkyni se podařilo dojednat přeфинancování úvěru ze strany Raiffeisenbank a.s., avšak pouze za podmínky prodeje areálu Chrastava, ve kterém měl být projekt realizován. Tuto skutečnost doložila žalobkyně smlouvou o úvěru uzavřenou mezi Raiffeisenbank a.s. a žalobkyní, ve které je stanoveno, že podmínkou je předložení kupní smlouvy na nemovitosti žalobkyně v k. ú. Chrastava. Pouze v důsledku zajišťovacích a exekučních příkazů byla žalobkyně nucena přistoupit k prodeji svých nemovitostí v areálu Chrastava, čímž definitivně ztratila možnost realizovat připravený projekt, čímž nedošlo k navýšení hodnoty majetku žalobkyně. Vlastní zdroje žalobkyně přitom představovaly hodnotou do projektu vložených vlastních nemovitostí v areálu v Chrastavě. Zajišťovací příkazy způsobily, že žalobkyně ztratila bezdlužnost. Existence nedoplatku vůči správci daně působeného zajišťovacími příkazy totiž znamenala, že žalobkyně přestala splňovat podmínky pro poskytnutí dotace a rovněž jí znemožnila bankovní financování projektu. V důsledku zajišťovacích příkazů přišla žalobkyně o financování projektu ze strany bank, nebyla by proto realizace projektu možná, ztratila bezdlužnost, čímž přišla o možnost spolufinancování

předpokládaného projektu, neboť podmínkou banky pro čerpání úvěru na financování projektu byla absence vykonatelných nedoplateků vůči správci daně, což žalobkyně prokázala přehledem podmínek financování ze strany Raiffeisenbank a.s. Rovněž podmínkou pro poskytnutí dotace dle Rozhodnutí o poskytnutí dotace bylo, že žalobkyně „nemá žádné závazky vůči orgánům veřejné správy po lhůtě splatnosti, zejména daňové nedoplatky. V důsledku nezákonných zajišťovacích příkazů, na základě kterých žalobkyni vznikl daňový nedoplatek vůči správci daně, žalobkyně přestala splňovat podmínky pro poskytnutí dotace, a proto byla nucena se schválené dotace vzdát. Nebýt zajišťovacích příkazů měla by žalobkyně status bezdlužnosti, neboť nedoplatek dle zajišťovacích příkazů byl jediným dluhem žalobkyně na daních či jiných podobných platbách. Správce daně nezákonnými zajišťovacími příkazy žalobkyni uvrhl do pozice daňového dlužníka. Do této pozice by se žalobkyně nedostala, pokud by správce daně k zajišťovacím příkazům nepřistoupil a žalobkyně by měla hradit doměřenou daň až na základě dodatečných platebních výměrů po provedené daňové kontrole. Nebýt nezákonných rozhodnutí správce daně, nečelila by žalobkyně exekuci, nebyla by v pozici osoby s daňovými nedoplatky, mohla by v plném rozsahu nakládat se svým majetkem a nemusela by odvracet nepříznivé následky pozice daňového dlužníka. Ztráta bezdlužnosti, tedy existence daňového nedoplatku způsobeného nezákonnými zajišťovacími příkazy měla přitom i další negativní dopady na schopnost žalobkyně realizovat připravený projekt. Existence nedoplatku vůči správci daně v důsledku zajišťovacích příkazů znamenala pro žalobkyni mimo jiné ztrátu příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě, který žalobkyně do doby vydání zajišťovacích příkazů pravidelně a dlouhodobě pobírala za každé čtvrtletí s ohledem na dlouhodobé zaměstnávání osob se zdravotním postižením. V dané době se jednalo se o ztrátu příspěvků za období 4. čtvrtletí 2016 a 1. až 3. čtvrtletí 2017 v řádu milionů Kč za každé čtvrtletí, a tedy další omezení disponibilních finančních prostředků, které mohly být využity k realizaci projektu. Žalobkyni byl poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za 4. čtvrtletí 2017 podle rozhodnutí z 22. 8. 2018, které žalovaná přiložila ke svému vyjádření. Příspěvek byl žalobkyni přiznán právě až poté, co byla odstraněna překážka v podobě ztráty bezdlužnosti, tj. příspěvek, jenž dlouhodobě a pravidelně pobírala v řádu milionů za každé čtvrtletí, jí nebyl poskytnut v období od vydání zajišťovacích příkazů do doby odstranění překážky v podobě ztráty bezdlužnosti, přičemž nebyl poskytnut výhradně z důvodu ztráty bezdlužnosti způsobené zajišťovacími příkazy. Tedy v důsledku zajišťovacích příkazů došlo k výpadku disponibilních finančních zdrojů z příspěvku za čtyři čtvrtletí právě v období, kdy měla probíhat realizace projektu.

100. Vzhledem k tomu, že se žalobkyni předloženými listinnými důkazy podařilo prokázat tvrzení obsažená v žalobě, rozhodl soud s odkazem na citovaná zákonná ustanovení tak, je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku. Soud tudíž rozhodl, že nárok žalobkyně na nahrazení majetkové újmy ve výši 304 401 658,60 Kč s příslušenstvím je důvodný, když jí vznikl z důvodu nedokončení jejího záměru realizovat dotovaný projekt, který chtěla následně užívat pro účely svého podnikání a dosažení zisku, který by při normálním běhu věcí bez jakýchkoliv pochybností zrealizovala. Žalobkyně prokázala existenci příčinné souvislosti mezi nezákonnými rozhodnutími a jí tvrzeným ušlým ziskem, neboť nebýt zajišťovacích příkazů, měla by k dispozici okolo 43 mil Kč, které by byly bezprostředně použity na realizaci projektu revitalizace objektu v Chrastavě, na nějž získala dotační příslib, a její zisk by byl v žalované výši. Pokud šlo o vyčíslení výše ušlého zisku v souvislosti s vydáním nezákonných rozhodnutí a nerealizováním projektu žalobkyně vyšel jak ze znaleckého posudku znaleckého ústavu Česká znalecká, a.s., tak znaleckého posudku znalce dr. Ing. Vítězslava Hálka, MBA, Ph.D. ze dne 12. 2. 2024, č. 493-23-2023, který se týkal výpočtu ušlého zisku a z jeho výpovědi znalce.

101. Vzhledem k tomu, že žalovaná nezaplatila žalovanou částku do rozhodnutí soudu, octla se s placením dluhu v prodlení, soud proto žalobkyni přiznal i úroky z prodlení podle § 1970 o. z. ve výši stanovené nař. vl. č. 351/2013 Sb.
102. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. tohoto rozsudku podle § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že přiznal žalobkyni, jež byla v řízení zcela úspěšná, nárok na náhradu nákladů řízení ve výši 1 832 400 Kč. Tyto náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 2 000 Kč a nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 304 864 707,60 Kč sestávající z částky 166 400 Kč za každý z jedenácti úkonů uvedených v § 11 odst. 1 a. t. (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby, 4x účast u jednání soudu I. stupně, účast na jednání odvolacího soudu, 2x doplnění tvrzení k výzvě soudu, vyjádření k odvolání, vyjádření k replice žalované), tj. 1 830 400 Kč a jedenácti paušálních náhrad výdajů po 300 Kč, tj. 3 300 Kč podle § 13 odst. 4 a. t.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu Praha, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 1. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaná povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobkyně domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Praha 30. května 2024

Mgr. Petra Lukášková, v.r.
samosoudkyně